

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

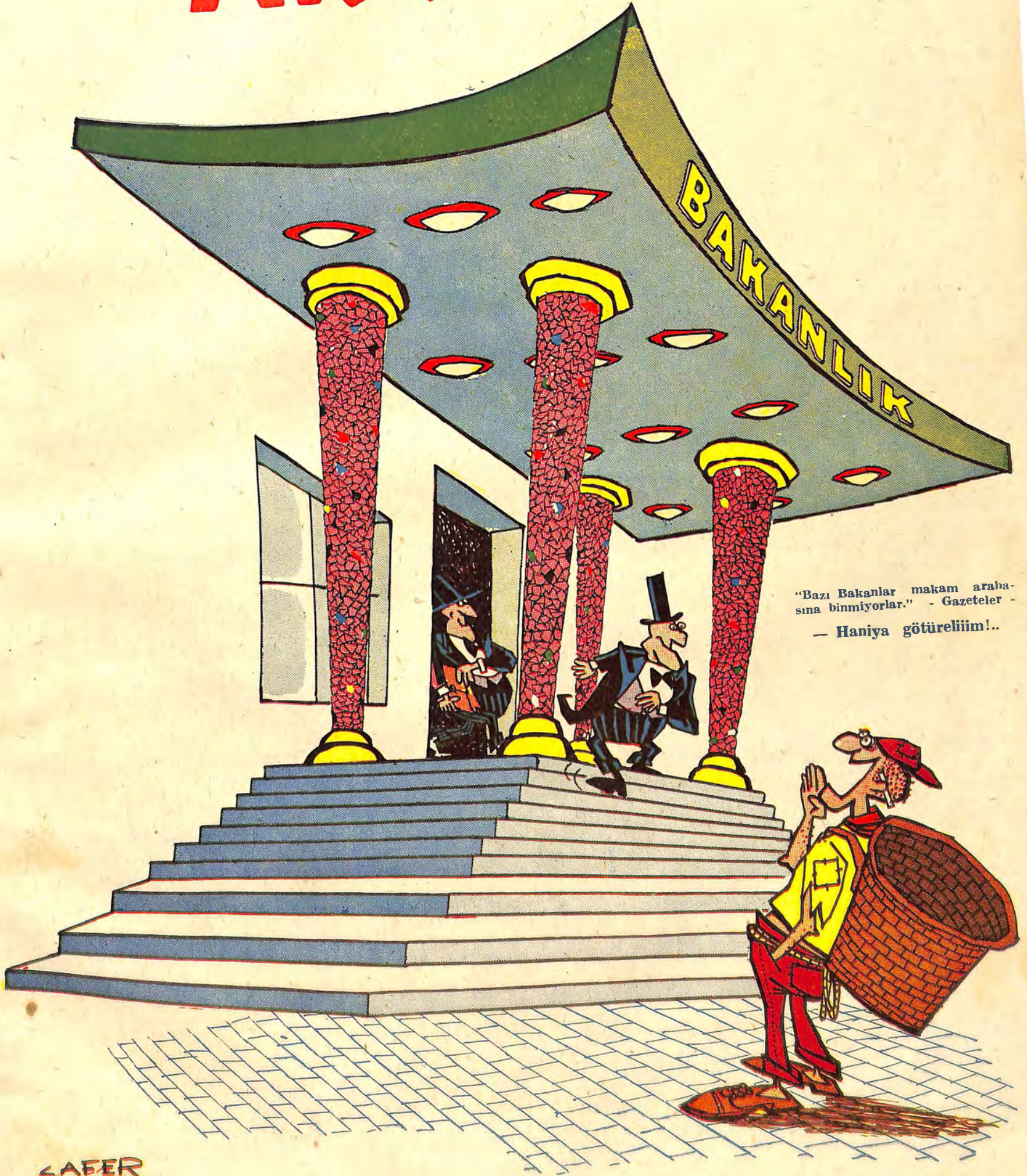
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

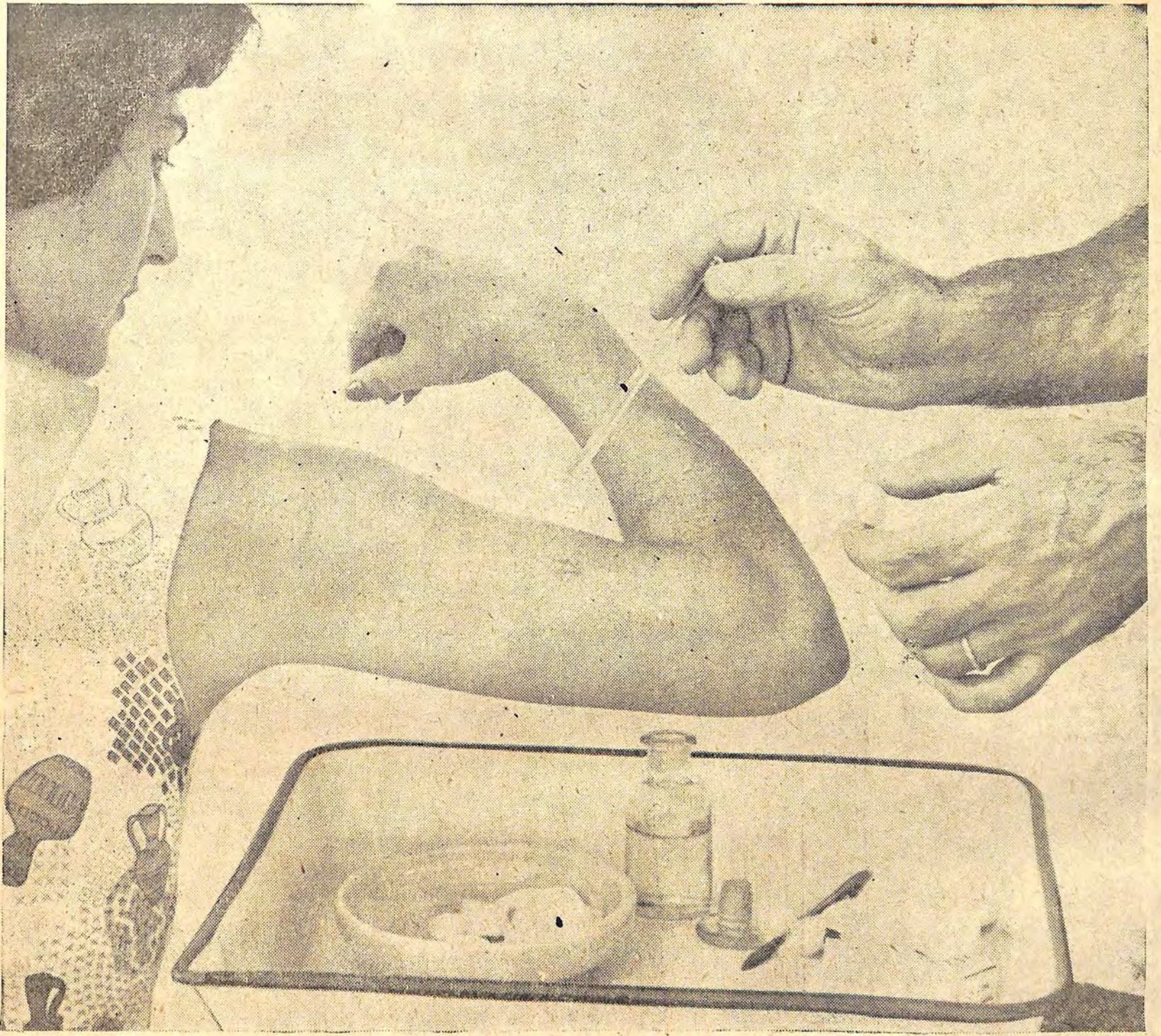
Akhaha

"Bazı Bakanlar makam araba-
sına binmiyorlar." - Gazeteler -

— Haniya götüreliim!..

ZORLU

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı TÜRKİYE İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına almış olursunuz... aynı zamanda, senenin en zengin ikramiye çekilişlerinde şansınızı denersiniz. Üstelik % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu Şubemizden öğrenebilirsiniz.

2 ay ara ile 2 büyük çekilişte:

6 MİLYON

29 Aralıkta:

4
MİLYON

7 Martta:

2
MİLYON

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaa

Başbakan Sayın İsmet İnönü'ye açık mektup:

KITLIK V A R!..

Kıtlık var Paşam, doğuda kıtlık, batıda kıtlık, güneyde ve kuzeyde kıtlık!

Bu kıtlık, hayvanları yemsizlikten öldüren kıtlık değil, fırınlarımızın ağızlarını Amerikan buğdayına açtıran kıtlık da değil... İlkokul çocuğundan yüksek okul delikanlısına kadar, taksi şoföründen üniversite profesörüne kadar herkesin, hepimizin illiklerine kadar duyduğu kıtlıktır. Midelerimizden çok kafalarımız aç Paşam!

Siz ki, Bulgar sınırında ilk subaylığınızı yaparken masasının üstünde Emile Zola'nın Rougon - Macquart'ları yükselen bir insansınız. Siz ki, her açık hava yürüyüşünde mutlaka bir kitapçı dükkânından koltuğunda iki üç kitapla çıkan bir doymaz okursunuz. Bunu, bu yıllardır kafa tasımızı tırmalayan, içimizi kurutan açlığı size anlatmakta, size duyurmakta güçlük çekmem elbet.

Türkiyemizde, bütün yokluk edebiyatı bir yana, herşey var Paşam: İngiliz kumaşı, İtalyan kravatı, Fransız kokusu, Japon barometresi, herşey, herşey... Yalnız birşey yok. Sa-

hiden yok: Kâğıt!

Bir ilkokul öğrencisinin elindeki Alfabe'ye bakınız Sayın İnönü: Han odalarındaki eski taş baskıları aratacak gerillikte... İzmit fabrikasının üçüncü hamur tüylü kâğıdına basılan bu kitaplarda, çenber çeviren penbe yanaklı çocuk, taş devrinin kıllı insanına dönmüştür!.. Böyle kaba bir kitapla, o körpe gönüllerde, okuma sevgisini, kitap sevgisini uyandırabilirsek bütün dünya pedagoglarına, hayretle sırmak için iki ellerinin on parnağı az gelir!

Okul kitapları böyle de özel yayın başka türlü mü?..

Paşam, son yıllar içinde, kitapçılığımız ve matbaacılığımız Meşrutiyet gerisine gitti: Artık ne bir Matbaa-ı Ebüzziya'mız var, ne bir Servet-i Fünûn Matbaamız var, ne de onların yayınlarındaki dızgi ve bas-kı titizliğine, kâğıt ve mürekkep güzelliğine erişilecek yayınlarımız!

Sizin de yıllar gerisi genç hayalinizde kalan Şehbal'ın iç kâğıdını, şımdı bulabilirsek kitaplarımıza ancak kapak yapmakla bahtiyar oluyoruz.

Eski Cem'lerin, eski Kalem'lerin yanında Akbaa, yazı ve çizgi bakımından yüz yıl ileri, ama kâğıt bakımından yüz yıl geridir. Hayır, hayır, eski Cem'ler, eski Kalem'ler de değil, yirmi yıl önceki Akbaa koleksiyonu yanında bugünkü Akbaa, beyaz bir krizantem demeti yanında devedikenini gibi kahyor!

Size, utanarak bir acı haber vereyim mi?.. Bastıracağım bir kitap için, dördüncüsü de işlemeye açılan İzmit Kâğıt Fabrikamızda, otuz beş ton değil, otuzbeş top kâğıt bulamadım!

Fabrikalarında, depolarında, otuz beş top kitap kâğıdı bulunmayan bir memleket, yarınlara hangi ümidin ışıklarıyla bakabilir?

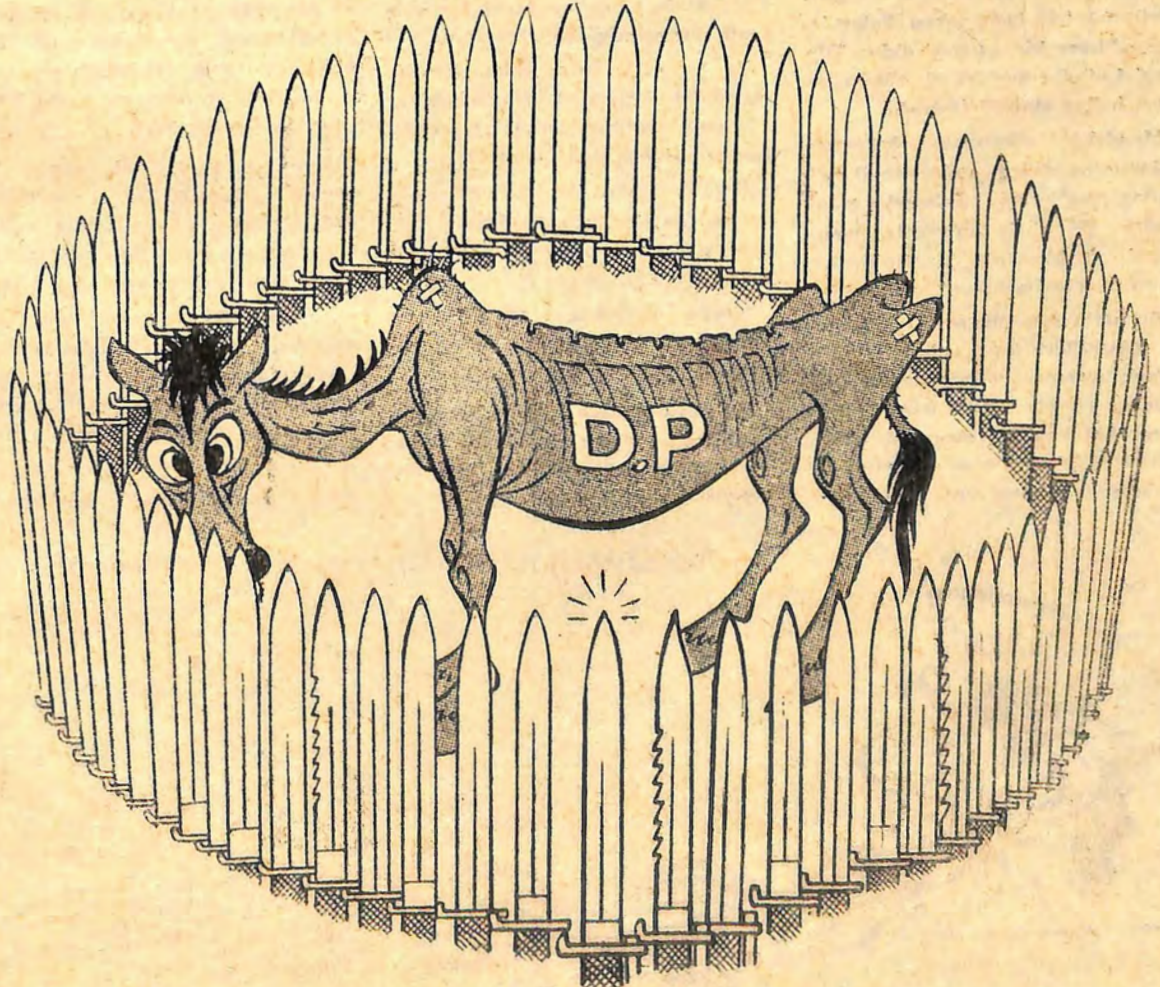
Bilmem kaçınca kota hazırlandı... İçinde ne yok ki?.. Kâğıttan başka!

Benim bu çılgımlık karşısında tepeden tırnağa kulak kesileceğiniz bildiğim için size sesleniyorum Paşam: Gümriik kapılarını kâğıda açtınız ve fıldır, sanat dünyamızı kıtlıktan kurtarınız.

Yusuf Ziya ORTAC

Demokrat partinin kurulmasına izin verilmiyor.

(Gazeteler)

«At var, meydan yok!...»

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzik, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlik.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 180, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Dalre : 3.

İLÂN FİATİ :

Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Çilt : 1 — Sayı : 21

21 Aralık 1961

YIL : 40

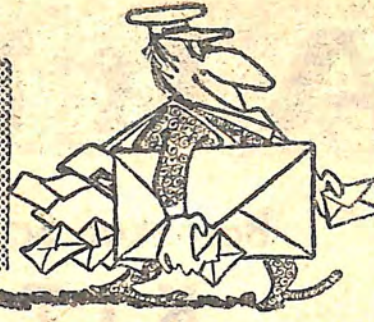
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Nimet
Arzuk

Ankara Mektubu

İnanmazsınız amma..

İnanmazsınız amma, size... İnanılmıyacak bir hikâye anlatacağım... Ben de olsam inanmazdım. CHP li Hariciye Vekillimiz Selim Sarper'i, CHP genel merkezine davet ederler. İki saat rötarla gelir genel merkeze, ve özür olarak şunu söyler:

«— Yahu binayı aradım aradım bir türlü bulamadım. Ben hâlâ sizi eski binada zannediyordum...»

Eski bina, tarihi bina, Ulus'taki bina, hani ufak tefek anlaşmazlıklar olmuştu da bundan seneleer evvel, hani CHP nin ufak tefek malları gaspedilmişti DP iktidarı tarafından... Hani o meyanda o binada el değiştirmişti... Böyle ufak tefekliklerle dışardaki diplomat gücünü üzecek değil ya, bilse de olur bilmesede olur...

Benim kabahatim yok Selim beyefendi, bunu yayan, öz be öz partilileriniz, hani o binasını şaşırdığınız partinin partilileri...

Bu kadarlık şaşkınlık olur değil mi hayatta?...

Filmciler :

İhtilâlin neticeleri hakkında fikir yürütmek için fazla erken. Fakat inkâr edilemez bir neticesi oldu: Türkiye'yi günün memleketi, günün konusu haline getirdi dünyada...

Memlekete uğramayı akıllarının yakınından geçirmeyenler şimdi geliyorlar, geziyorlar, incelemeler yapıyorlar... Ve câzın buluyorlar memleketi... Tabii câzın, ne kadar uğraşırsa, câzibesini yok edemedik...

Bu uğrayanlar arasında (hükümetin davetlileri değil, gönüllülerinden kopup gelenler) çok meşhur sinemacılar da var... Biri Samy Alfon. Samy Alfon milletlerarası bir şöhrete sahip. Filmleri bize ulaşmadı, bize herşey rötarla varır çünkü...

Politika ötesi

Biz Ankaralılar, politika salgununa tutulduk. Düdüklü tencere çıktığı vakit, kabul günlerinde hanımlar durmadan düdüklü tencereden bahsederlerdi de kızardım. Çamaşır makinası çıktığı vakit, hanımlar kabul günlerinde durmadan çamaşır makinasından bahsederlerdi de kızardım... Şimdi durmadan politikadan bahsediyorlar. Hep, «o burğu burğu, sert sert, bakışınızı seveyim, n'olur düdüklü tencerelerimize, çamaşır makinalarımıza döniün» diyesim geliyor. Sokakta da o, değişiklik olsun diye insanlar, insanlara lâf atarlardı. Şimdi en azılı röntgencinin yanından Marilyn Monroe geçse... Başını çevirmiyor... Tatlı tuzlu lâf atacağına Gülmüşpala-dan bahsediyor arkadaşına harıl harıl... Öldük Ankarada, politikadan öldük, politika ölüsüyoruz biz... Size onun için, artık büsbütün başka şeylerden bahsedesim geliyor, derelerden tepelerden... Sami Küçük'ün oğlunun sözlerinden, biraz hepimiz serinliye-lim diye... Serinliyelim hepimiz canım... Ne bu!...

Eski Milli Birlik üyesi Sami Küçük'ün şeker gibi, kıvr kıvr kirpikli bir oğlu var. Küçük Sami Küçük sevinli mi sevinli... Yalnız ağız, ağız bu, bir kelimeye biraz fazla alışık: «Eşek» kelimesi hâşâ huzurdan... Sucu eşek, bakkal eşek, kasap eşek, daha yükseği eşek, kınıldanani ve konuşan ne varsa dünyada onun için eşek... O kadar da tatlı söylüyor ki, insanın cidden dört ayaklılaşacağı geliyor eğer o zamana kadar icabına bakmamışsa. Annesi, babası onu bundan vazgeçirmeğe uğraşmışlar ve uğraşa uğraşa parlak bir netice elde etmişler, nihayet geçen gün... Küçük oğlan otomobilde gidiyormuş... Derken efendim, arabaya sürünürcesine o dört ayaklılardan biri geçmiş. Küçük Küçük bağırır: «Bak insan geçiyor anneciğim, bak insan!...»

Filmlerinin hepsi, muhtelif festivalerde düzinelerle mükâfat almış...

Ve bu adam bize geldi. Evvelâ resmî dairelerin koridorlarında biraz süründü, süründü amma, tepedekilerden oldukça anlayış gördü...

Türkiye üzerine bir film çevirecek, ve taş taş tanıttak Türkiye'yi elâlemi sıkmadan... Bugünkü tanıtma şekli bu... Kupkuru broşürler değil...

Filmin senaryosu hazır. Alain Robbe - Grillet isminde ehil bir romancıya hazırlanmış.

Bu filmde başka, Alfon Türkiye'ye dair dört film çevirecekmiş... Dahası da var, aktörlerden ikisinden maadâ hepsi Türk aktörleri olacak,

ve festivallerde bizim bayrağımız da dikilecek... Arapların vardı, Yunanlıların vardı, Pakistanlıların vardı da bizim bayrağımız yoktu festivallerde şimdideki!...

Anlaşına imzalanmak üzere... Diyorum ya tepedekiler «müspetlik» gösterdiler bu sefer... Koalisyon-dan beri herkes «müspetlik» peşinde sü-kür... Ben seviniyor m, çok seviniyor m, neyi bekliyorum biliyor musunuz?... İşe son noktanın tam konacağı zaman... «Ufaklıklardan» hangisinin bir bürokrasi güçlüğü çıkarıp, bu güzel teşebbüse çivi batıra-cağını!

İnşallah yapıyorum!... İnşallah!...

Deniz işçileri sakal grevi yapacaklar... (Gazeteler)

Olmak veya olmamak!

Saat sekize geliyordu, telefon çaldı. Huzurumu bozan gençten biriydi, sesinden belliydi... Üniversiteli bir genç kızmış. Dedi, makam otomobilleriymiş, o bile değil, «makam» ıların eşlerinin otomobillerinin plâkası... Değiştirilmeliymiş, değiştirilmemeliymiş (9 heceli kelimenin üstünde tökezliyor insan)... Kendisine dedim ki: «Sizin hiç Üniversitede gönlünüzü burkan bir konu yok mu? Kendi hayat ve bilim ikliminizde değişmesni istediğiniz bir tek şey yok mu? Bana onlardan bahsetsenize...»

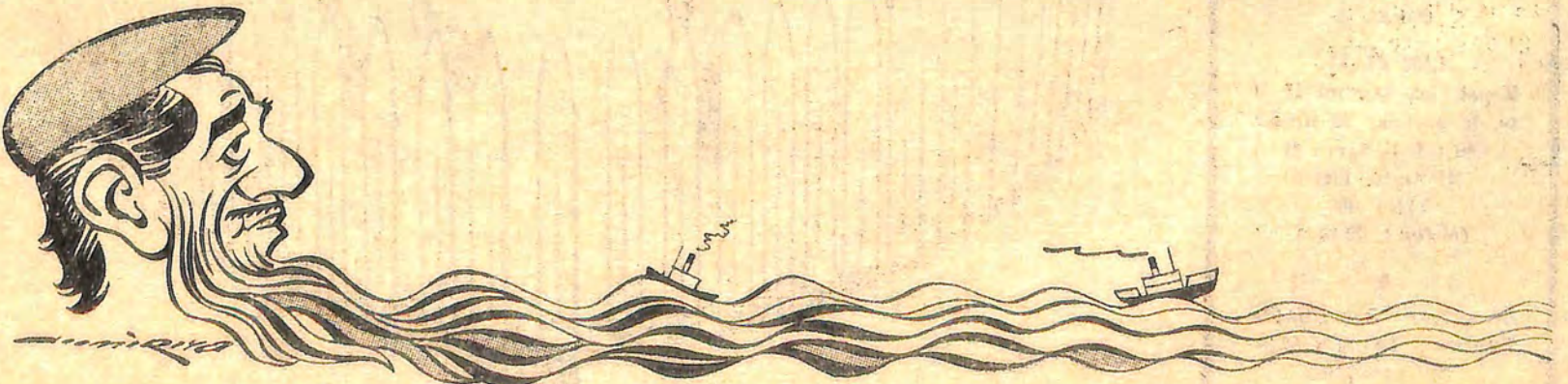
Bu otomobil meselesi, evvelâ muhalefelerin elinde bir silâh oldu. İktidarların elinde bir saltanat sembolü oldu. Sonra hanımların elinde bir kompleks haline geldi bütün millet-te.

Hamlet'in «To be or not to be» (Olmak veya olmamak) sine döndü. «Vekil otomobile binmeli mi, binmemeli mi?...»

Kuzum, çok çetin davalar var bu memlekette, çok acil vakalar var bu memlekette... Hem, o dört tekerlekli işler teneke, artık beyinleri işgal etmesin! Bir dört ayaklı işler tenekeyi de bir vekile çok görmüye-lim. Amma vekil de kendine çok görmesin... Bakıyorum aralarında en ciddileri, işlerini güçlerini bırakmışlar, daha «mütevazî» makam arabası peşindeler... Memleketin bütün mali ve iktisadî durumu buna bağlıymış gibi... Kendinden emin olmayan insan böyle yapar. Ben vekil olsam, «vekil vekil» kuruldum makam arabama, o kadar rahat rahat ki, kimse makam arabamdan rahatsız olmazdı da rahatsızlanmak için kendine başka illet bulurdu! İlet mi yok?...

Kocaoğlan :

Küçük Tiyatro her akşam dopdoluydu. «Kocaoğlan», Asena'nın bir telif piyesi oynuyordu: Vücudu gelişmiş, ruhu çocuk kalmış, kafasındaki dışarı vurmaktan aciz, bir insanın iç âlemi ve tepkileri... Zaten niyeste bu Kocaoğlan tipinden başka kayda değer ne bir şahıs vardı, ne bir teferruat... Tipler klâsik tiplerdi: Altın kalpli sokak kadını (La-

Denizde fırtına başladı!

91 yaşına basan yandan çarklı arabaya vapurumuz, «SUHULET» dünyanın çalışır vaziyetteki en eski gemisi imiş.

Açıklamayı yapan ilgililer gemiyi yüz yaşına kadar çalıştıracaklarını, emekliye ayrılması gerekince bir de tören tertipliyeceklerini, sözlerine eklemişler.

Bir kere elimize geçti mi, evelallah geminin en hurdasını bile yüz yıl da kullanırız, iki yüz yıl da!.. Yalnız, şöyle törenli mörenli emekliliğe bir türlü alıştıramadık haspalar. Bu özellikleri ile fil'e benzerler. O mübarek hayvan da yaşar yaşar, emekliye ayrılması gerektiğini düşündü mü de gider, kimsenin bilmediği bir yerde uzanıp, ölür.

Teklif yağmuru!

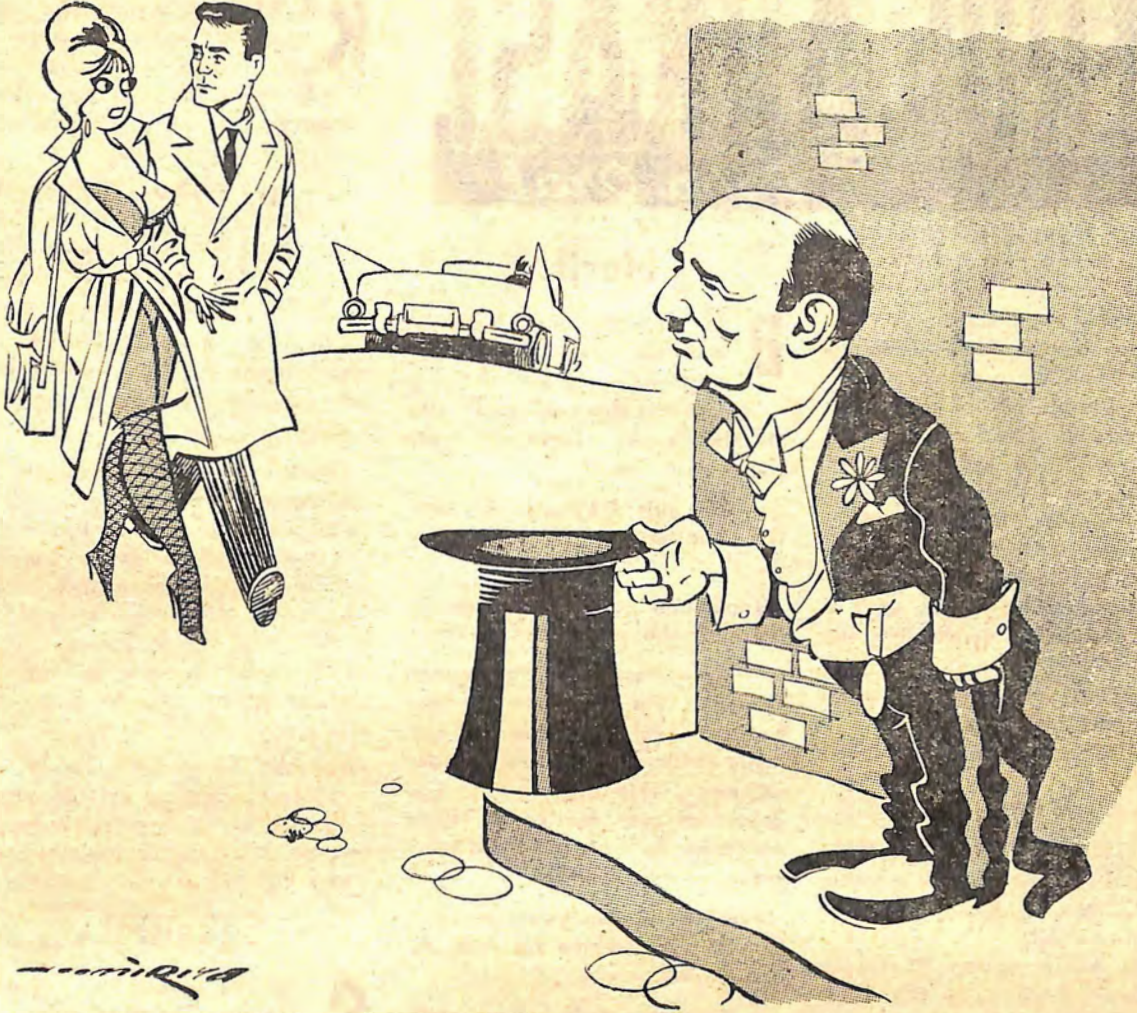
Mecliste yağmurlar gibi iplik iplik kanun teklifleri yağıyordu. Mardin Milletvekili Mehmet Ali Arıkan «doktorlara tazminat verilmesi» için teklifte bulunurken eski Altındağ Kaymakamı İhsan Kabadayı «Polislere zam» ortaya atıyordu.

Bir gazeteci şaşkın şaşkın sordu:

— «Bir taraftan arazi vergisini kaldırmayı teklif ederlerken bu zamlar ne zammı kuzum?..»

Eski bir Temsilciler Meclisi üyesi cevap verdi:

— «Seçmene selâm zamları»...

Köprülü — Allah rızası için bir kaç milyon lira!...

dam o kamelya'nın suyunun suyu), bir takım arzularla yanan ve dış kabını cemiyete karşı bozmak istemiyen âmir, köle memur, kalles prodüktör, falan filân...

Piyes ağır bir seksüel baskı havasında geliyordu.

Cüneyt Gökçer Devlet Tiyatrosu'nun başına geçeli, bizde tiyatro bir hamle yaptı, hem aktör, hem seyirci bakımından. Aktör, gelişti, tabii- leşti, «güvenli» oldu, saygılı oldu kendi kendine karşı. Seyirciye gelince... Eskiden sinemadan «başını kaldırmazdı». Şimdi ilk temsilden son temsile kadar, ilk koltuktan son koltuğa kadar dolu: Ankara bir tiyatro kenti oldu... Henüz yetişmeyen münnekkitler.. Amatörlükten ileri gide- mediler, ister darılsınlar, ister gü- censinler. Darılsalar gücenmese- ler daha iyi olur ya...

«Bilmem kim, iyi oynadı... Bilmem kim de kötü oynadı... Falanca da formunda değildi...» Tıpkı falanca kokteylde falanca hanım yeşil tüylü şapka giydi, filanca hanımsa ribi tepeliği kendine yakıştırmasını bilmiş- ti, der gibi... Tiyatro münnekkitliği, dedikodu yazarlığı değildir... Aktör'e ayna tutmaktır. oyunu hakkında, se- yirciye ışık tutmaktır oyun hakkın- da. seyretmiyene bilgi vermektir e- ser ve oyun hakkında. Ömrünüzde bizde bu üç yönü ele alan tenkit gördünüz mü?... Gördünüzse bana da gösterin okuyayım, hafifliğimi, ha- tamı, dengesizliğimi, anlıyayım...

Bize has birşey var tiyatroları- mızda. Ben Hamlet'te de bu hissi

duydum, Kocaoğlu'nda da bu hissi duydum. Bütün aktörlerin oyunu, ortanın üstünde olmasına rağmen, baş aktör hepsini resmen siliyor. E- ser de yok oluyor, öbür oyuncular da yok oluyor, yalnız baş aktör ka- lıyor önümüzde, üstüne durmadan projektör tutulmuşcasına... Bu «siv- rilme» yalnız bir aktörün istidadın- dan öbürlerinin istidatsızlığından gelmiyor... Bir nevi «âyarsızlıktan» geliyor. Ayar da rejisörün işi...

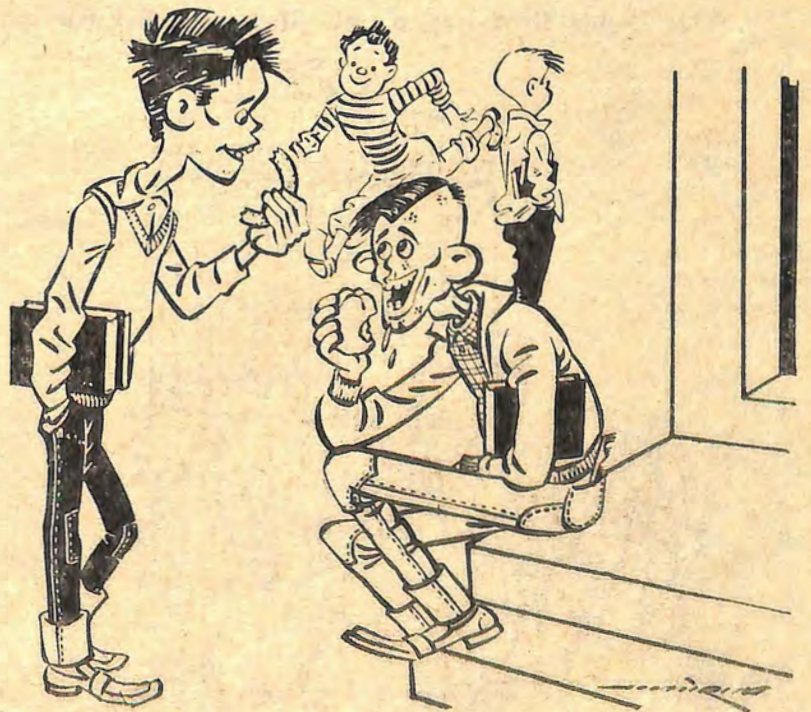
(Ha tiyatro dedim de, baraka ti- yatro kurmağa hazırlanıyorlardı, Al- tındağ mahallesinde, Devlet Tiyatro- cuları, Milli Savunma Bakanına baş vurdular baraka için... Meğerse Mil- li Savunma Bakanlığının bir tek ba- rakası yokmuş, dört yüz bin nüfus- lu Altındağ Mahallesi için... Ben yol boylarında çooook yarı paslanmış ba- rakalar gördüm... (Ben ama hep gö- rülmiyeceğini görürüm)...

Bu tutumu yadırgamadım da. Na- sıl yadırgayayım?... Birinci sınıf bir oyun çıkaran Hamlet piyesi için, ak- törlerin davetini bir Milli Eğitim Bakanı «Es» geçerse... Bir Milli E- ğitim Müsteşarı piyesi seyrettikten sonra yakın «eğilgenlerlne» (bu ke- limeyi imâl ettim) «Birader uyukum geldi» den başka söyleyecek söz bu- lamazsa... Uyuyun da büyüün efen- diler, uyuyun da büyüün, ninni... Anıma tiyatro, önemli bir ruh eğiti- mi vasıtası zannedersem... Sizler büyüyünceye kadar çok zaman geç- mesin?...

Nimet ARZIK

Topaloğlu'na
Zekâsına göre sayın üstada
İçişleri Bakanlığı az bile.
Topaloğlu olduğuna bakmayın,
Minareden düşse aksamaz bile!

Necdet ATILGAN

— Üniversiteye giremeyenler açlık grevi yapıyorlarmış...
— Yaaa... Şimdiye kadar tokmuşlar demek!

3. PERDE ARKASI

Baha Oral

Kokteyl

MEMLEKETÇİ Serbest! Parti İstanbul İl İdare Kurulunun pazar günü Divan Otel salo- nunda verdiği tanışma kokteyli —yanlış yazmadım Tanışma Kok- teyli— bir hayli hareketli geçti.

Partiler kuruldu. Seçimler yapıldı. Kıyametler koptu. Koalisyon kab- nesi teşekkül etti. Güven oyu aldı. Nerdeyse sabah olacak, Memleketçi Parti daha yeni tanışma kokteyli ya- pıyor. Eksik olmasınlar. Politikaya da yeni yeni ısınıyorlar zahır.

Kokteyle, C.H.P. iller davetliydi. A.P. iller davetliydi. C.K.M.P. iller davetliydi. Y.T.P. iller davetliydi. Sa- dece Fahri Belen Paşalarını unut- muşlar. Bu da biraz fazla serbestlik değil mi?

Bir ara Genel Başkan Enver Ada- kan, C.K.M.P. İl Başkanı Sıtkı A- tañ ile C.H.P. li Ekrem Özden'in oturduğu masayı ziyaret etti. Masa- da iki de gazeteci vardı. M.S.P. nın seçimlere giremeyeceği bir talihsizlik- miş. Adakan'ın bu konu açıklıkça canı sıkılıyor. Gazeteciler de —hele biri— hep bu konuyu açtı. Derken efendim... Ever bey çareyi müsaade istemekte buldu.

Enver Adakan'dan sonra söz D.P. ye intikal etti. Ekrem Özden, «D.P. artık bir siyasi parti rumzu olmak- tan çıktı. Bir firma oldu.» diyor.

Sıtkı Atanç da D.P. firmasının

veraset kanunlarına tâbi olarak in- tikaline taraftar.

Kokteylde politikacılığın ve politi- kanın ne olduğu da tartışıldı. Söz Orhan Köprülü'den açılmıştı da... Küçük Köprülü'nün iyi bir politika- cı olmadığına karar verildi galiba. Benden söylemesi, kendisi ne düşü- nür bilemem.

Bir de şu var: Efendim, politikacı- ların çoğu dedikoducu olurlarmış. Politika da biraz dedikodu mesleği lmiş. Kendileri söylediler. Sıtkı A- tanc'ın hanımı bu konuyu şöyle bağ- ladı:

«Kadınlar amatör, politikacılar profesyonel dedikoducudur.»

Bilmem nasıl buldunuz?

Vefa...

HALK Partisinde vefadan vefa- sizlıktan söz açılmıştı. —Kasım Gülek'in kulakları çınlasın— Bir partili anlattı:

«Halk Partisi malları bir kanun- la alınınca Ratip Tahir Burak, İs- met İnönü'nün önünde incir yapra- ğı, çırpıçplak bir karikatürünü çiz- miş. Lejant: Yazısız!

Ertesi gün —O zaman İlhami San- car İl Başkanı— partiye gelirken bir Trakyalı köylü yolunu kesmiş:

— Beğefendi, demiş, pek münasip değil ama, şunu İsmet Paşa'ya bir iletiversek.

Parti binasında paketi açmışlar: Az giyilmiş bir takım elbise, eskice bir gömlek, çoraplar... v. s.

Herif!

BİR toplantıda Yeni Sabah ga- zetesinin kapıcısından söz açıl- mıştı. Adamcağız gelene:

— Merhaba! Hoş geldiniz. İyi gün- ler. Hayırlı işler... Diyor. Gazeteden çıkan da:

— Güle güle. İyi günler. Bol şans- lar. Gene buyurun. Diye uğurluyor- du.

Toplantıda hazır bulunan Yeni Sa- bah'ın hanım yazarı Nezlhe Araz:

— Durun, dedi, size bir hâtıramı anlatayım. Bu adamcağız gazetede kapıcılığa yeni başlamıştı. Yazı yaz- dığım saatlerde gelen misafirlerden çalışmaya vakit kalmadığı için ken- disine, «Kuzum, her geleni yukarı gönderme. Bana bir sor. Belki kabul etmek istemem.» dedim.

Aynı gün aradan yarım saat geç- memişti ki, telefonun zili çaldı. Aç- tım, kapıcı:

— Nezlhanım, dedi, bi herif geldi. Yanımda duruyor. Var mı diyim? Yok mu diyim?

Renk vermeden sordum:

— Öğren bakalım kimmiş?

Biraz sonra cevap verdi:

— milletvekili lmiş.

Kapıya kadar indim ve misafirim- den özür diledim.

İşte bizim şimdiki nazık kapıcı- mızın iki yıl öncesi...

Manâlı bakışlar!

KÜTÜPHANE deyince sizin ak- lınıza ne gelir? Kitap okunan, ders çalışılan bir yer değil mi? O sizin bildiğiniz eski zaman kü- tüphaneleri. Şimdi kütüphanelerde başka şeyler de oluyor.

Geçen gün Beyazıt Kütüphanesin- de talebelerden birinin geri verdiği kitabı rafa kaldırmak için eline alan memur, sayfaların arasından düşen bir kâğıdı açıp okumuş.

«Otobüsteki mânâlı bakışlarınızın tesiri altında kalarak size bu mek- tubu yazıyorum. Sizinle tanışmayı... İlâh...»

Mesele şu: Mektubun buraya yaz- madığımız satırlarından anlaşıldığı- na göre İktisat ve Ticari İlimler A- kademisi talebelerinden bir genç, o- tobüste kendisine mânâlı bakışlarla gülümseyen cici bir Üniversiteli kı- zı takip etmiş, sonra da kızın dışarı çıktığı bir sırada okuduğu kitabın sayfaları arasına bu mektupçuğu bı- rakıvermiş.

Mektubu, Üniversitenin bu cici kı- zı gördü mü? Okudu mu? Bilmeyiz ama kütüphane memurlarının hepsi okumuş, lâf aramızda hoşlarına da gitmiş galiba!

Seksüel!

SEKSÜEL prodüktör —kendî tâbiridir— Arif Hanoğlu'nun D.P. zamanındaki marifetleri İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesin- de görülmekte. Birçok film yıldızı, dansöz, sanatçı genç kadının tanık olarak dinlendiği dâva, gazeteciler için enteresanlığını muhafaza ediyor. Gizli celse yapıldığından mahkeme salonuna giremeyen foto muhabirle- ri koridorda, merdivenlerde hattâ Adliye Sarayının kapısında güzel ta- nıkların fotoğraflarını çekmek için birbirleriyle âdeta yarış ediyorlar.

Geçtiğimiz hafta da Neş'e Yulaç, adliye gelmişti. Mahkeme salonun- dan çıkınca flaşlar parladı, merak- lılar Yulaç'ı Adliye Sarayından çı- kana kadar takip ettiler.

Hususi arabasına binerken Neş'e Yulaç, bir tanıdığına, etli dudakla- rını büze büze dert yandı:

— Çok heyecanlandım çok... Hâlâ bütün vücudum titriyor.

Lâf!

PARİS'te NATO Bakanlar Kon- seyi toplantısına katılacak üç Bakan Selim Sarper, İlhami Sancar, Şefik İnan Yeşilköy hava a- lanında gazeteciler tarafından sarıl- dı. Fotoğrafçılar rica ettiler şöyle durmaz mısınız? Bir fotoğrafınızı çekelim.

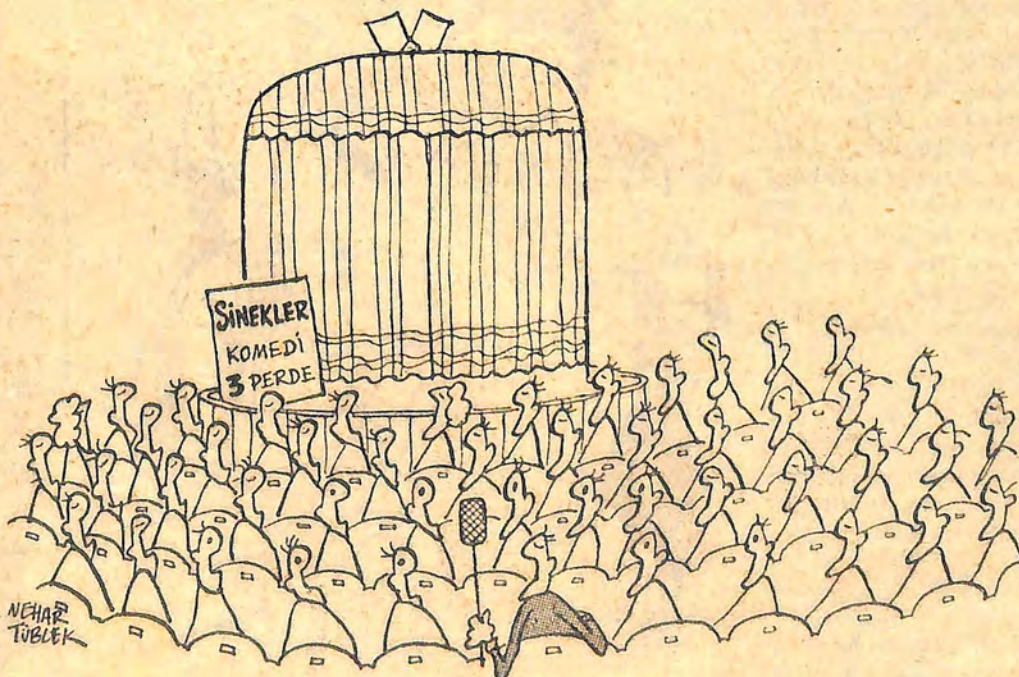
Selim Sarper:

— Tabii, dedi, fotoğraf alabilirsiniz. Sonra da ellerinde kalem kâğıt bekleyenlere döndü:

— Fakat lâf alamazsınız!

Baha ORAL

Şehir Tiyatrosunda: «Sinekler» komedisi oynuyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

Telefon idaresi 2000 abonesi için dava açtı. -Gazeteler-

YAZISIZ

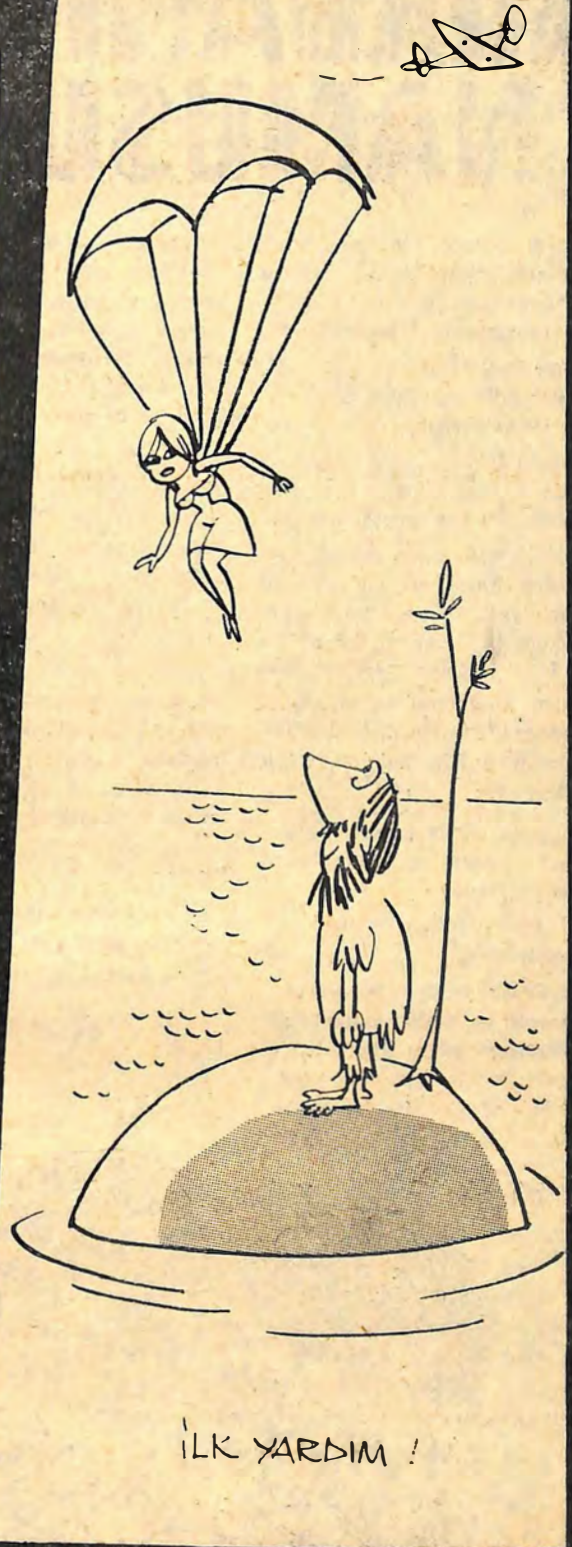
SEÇİMDEN ÖNCE ..

Ankara'da mebusları dolandıran dilenciler türedi.

-Gazeteler-

SEÇİMDEN SONRA ..

İLK YARDIM !

Swatçılar

Turistler "İstanbulda helâ bulamıyoruz." diyor.

-Gazeteler-

YAZISIZ

ARABANIN NAMUSU

BURHAN ESEN

— Haydi galhiyo. Gonfurlu, irad-yolu otoboz. Pigalı da va. Bigalı Havız Mıstıva'nın gazelini dincey-
rektene aktarmasız İstanbul!..

— Şüfer Deli İpram bu otobosda. Seette yüz elliylene gidip, bütün a-
rabaları yolda ekiyo!..

— Angara 30 lire, yirmi oldu. Za-
bah ölen, akşam yimeği, çay, gay-
fe, cuvarası da patırondan caba!

Elimdeki valizle sesin geldiği tara-
fa yöneldim. Şöyle şoförünün lâkabı
(dell) olmayan, üzerinde jet sembo-
lü bulunmayan, karadan giden cin-
sinden bir otobüs arıyordum. Be-
nim yolcu olduğumu sezen araba
çığırkanlarından dördü, beşi üzeri-
me çullandılar. Biri kolumdan tut-
muş çekiyo:du:

— Bi ganadı eksik bunun. Tiyare-
den evvel indirmezsek, paranın bi
misli geriye iyade!

Diğeri, öbür kolumu sımşık tut-
muş bağırıyordu:

— Iradiyosu va... Gayfesi va...
Yüz nümrosu va... Binne, ilâkin gâ-
vurla neler icad ediyo, gör bi!

Ayağıma sarılanı haykırıyordu:

— Seni önce ben duttum. Seni
benden alamazlaaaa. Yörü amca.
Boyası esgidir emme, gözün motor
görsün. Pevlikesi sattığına pişman.
Minere gibi yokuşu dörtlene çıkıyo.
Yörü bu tarafa...

Valizimin sadece kulpu elimde
kalmıştı. Diğer üç parçası üç çığır-
kanın ellerinde idi. Arabanın boya-
sına, radyosuna, yüz numarasına ba-
kacak hâlim kalmamıştı. Valizimin
en büyük parçasını koparıp, elinde
tutana doğru yürüdüm.

Valizimin parçalanmasına karşı-
lık, en son bilet almış olmama rağ-
men şoförün sağına oturuyorum. O-
tobüsün içi, dışı: «Maşallah», «Alla-
ha emanet», «Allah korusun» levha-
ları ile dolu. Bir saat rötarla garaj-
dan çıkıyoruz. Muavin şoföre ses-
lendi:

— Abi, arka tekerleğin cuvatala-
rını sıkacaktık ya?

— Yolda sıkarız.

— Garbüretürün gapağını daka-
caktık?

— Yolda takarız, ulan.

— Hezneye benzin gatmıyacak mı-
dık?

— Yolda katarız, be...

Şoför, yardımcısı ile konuşurken,
yavaşlamıştı. Arkadan gelen ve bo-
yuna yol isteyen başka bir otobüs,
bunu fırsat bilerek öne geçti. Bizim
şoför evvelâ küfürü, sonra gaz pe-
dalına bastı. Korkunç bir hızla iler-
liyoruz.

Şoför bana döndü:

— Dünkü velet, be abi. Ellne direk-
siyonu ben verdim namussuzun. Be-
ni bu yolda geçen alnım karışla-
rım. Amanvermez virajında onu ek-
mezsem bana da Deli İpram deme-
sinler. Şüferliği kolay samıyor, her-
geleler. Ulan, iki üç otomobil devirip,
beş on kişiyi imamlık, hastanelik
etmeden bu zanaat öğrenilmez!..

— Aman kardeşim, dedim. Geç-
sin varsın. Ne çıkar? Gideceğimiz
yere yarım saat geç varsak kıyamet
kopmaz ya?

— Hırbo, birazdan şüferler kah-
vesinde oturup, ben Deli İpram'ı İs-
tambul yolunda ektim, diyecek. Ha-

siyetim iki paralık olacak. Ben yol-
cuyu düşünmem. Acele işi olan tay-
yareye bineydi. Arabanın namusu
var, ben onu düşünürüm!

— Trafik kazaları artmış. Kabahat
şoförlerde, diyor gazete.

— On senelik şoförüm. Beş vuku-
atım var. Beşinde de suç benim de-
ğil. Dinle abi. Bir seferinde Balıke-
sir köprüsünde takla attım. Koca-
man M.A.N la 8 ton yükü gidiyo-
rum. Tam köprüye yanaştım. Araba-
nın ön tamponu yumuşak bir şeye
çarptı. Bir de baktım önünde kes-
kocaman bir çadır. Direksiyonu sa-
ğa kırdım. Arabayla beraber suyun
içine uçtuk. Meğer göçebe yörükün
biri gelmiş köprü'nün üstüne konak-
lamış. Çadırını kurmuş. Çolugunu
çocuğunu sokmuş altına. Uyuyor.
Buna çadır kazası demez, trafik ka-
zası der gazeteler...

İkinci kazaya Beşiktaş sebep oldu.
Galatasaray Beşiktaş golü atınca,
bizim araba da kendini hendeğe attı!

İçimden, tevekkeli buna Deli İbra-
him dememişler, işte saçmalamaya
başladı, diye düşünürken, sözüne
devam ettil:

— Arabanın radyosunu açtım. Be-
şiktaş - Galatasaray maçını veriyor.
Doğma büyüme Beşiktaşın hastası-
yım. Spiker: «Top Galatasarayda...
Beşiktaş sıkıştırıyorlar. Sıkıştırıyor-
lar. Sıkıştırıyorlar. Nihayet: Goool!..»
Onlar Beşiktaş sıkıştırırsa dursun ar,
ben de dişlerin sıkı sıkı birini kır-
mışım. Top kaleye, biz de hende-
ğe yuvarlandık!

Üçüncü vukuatta da kabahat ben-
de değildi. Demin beni geçen namus-
suz gibi, yeni yetmelerden biri, be-
nim bir ara gafletimden istifade e-
derek, yanımdan sıyrıp geçti. Önü-
me kattım. Ama yol vermez ki ge-
çeyim. Karşıma bir köprü çıktı.
Ne olursa bu köprülerde olur. Yolun
en aynasız yerine köprü kurarlar.
Müteahhitlerde iş yok. Ucuza çıksın
diye, köprüleri tenezzüh arabaları-
nın geçebileceği büyüklükte yapar-
lar. Neyse, iklimiz birden köprüye
daldık. Köprü'nün öteki ucundan sa-
dece öteki çıkabildi. Bizim araba
suyun içindeydi!..

Konuşurken az evvel bizi geçen a-
rabaya epeyce yaklaşmıştık. Önü-
müzde de daracık bir köprü belir-
mişti. Şoför:

— Kaç ulan hergele. Nasıl olsa se-
ni köprüde kıştırırım. Arabanın na-
musu var, be... diye nârayı attı.

Ayağa kalktım:

— Dur, dedim, ineceğim...

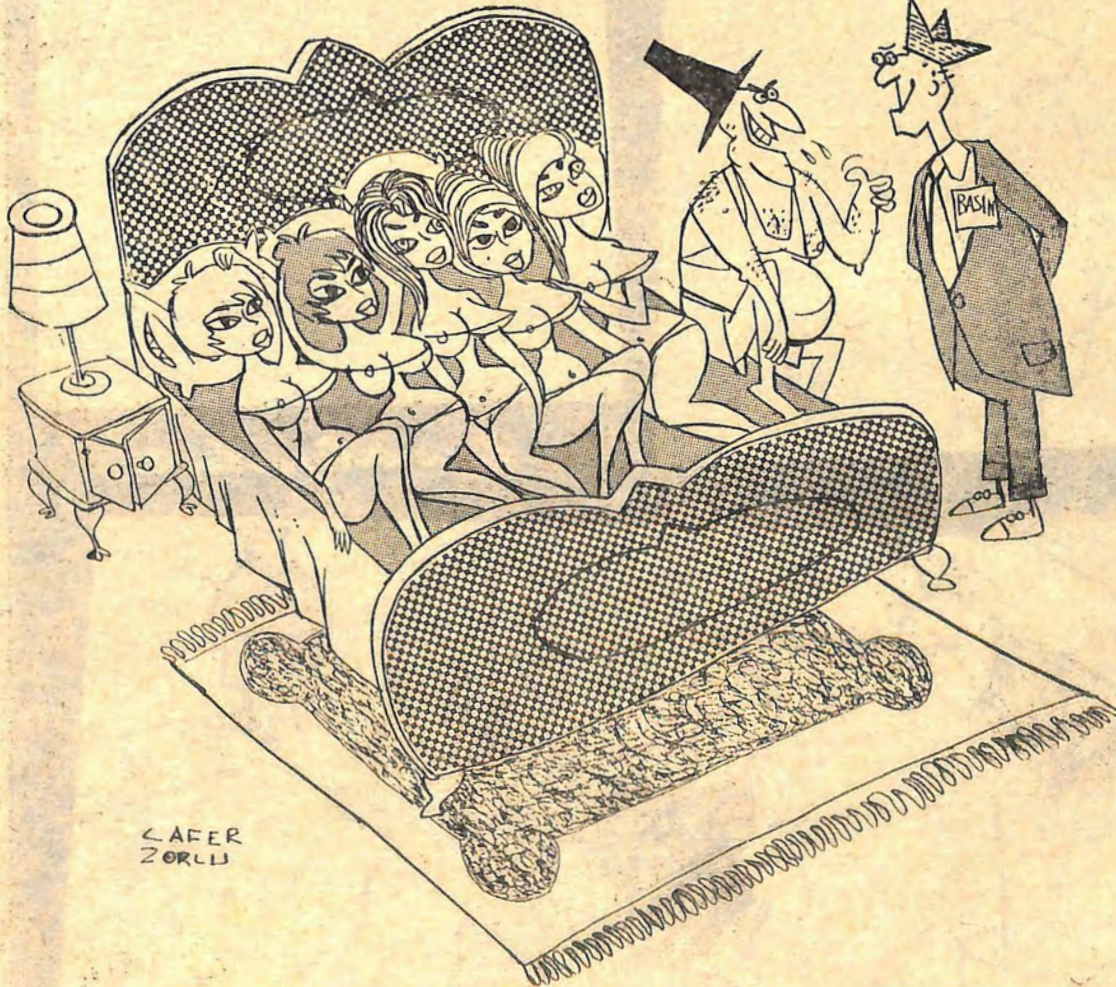
Deli İbrahim:

— Önümdeki arabayı geçmeden
Azrail emretse durmam, diyordu
dişlerini gıcırdatarak. Arabanın na-
musu...

— Arabanın namusu varsa, bizim
le canımız var. Durdur arabayı ine-
ceğim, diye bağırdım.

Deli İbrahim hem homurdanıyor,
hem de gaza basıyordu:

— Ne acele ediyorsun, abi?... Nah,
köprü çuracıkta, nasıl olsa hep be-
ra-ber ineceğiz!..

ZAFER
ZORLU

Ne yapalım üstad, biz de yatırım politikasına başladık!

Burhan ESEN

Nâfile...

Hani bir deyim vardır:

«Ağız ile kuş tutsa nâfile...» derler. Ne hazin... Bâzı milletvekilleri-miz için de Başbakan İsmet İnönü öyle!

Ne yapsa, ne etsc, kendisini bir türlü beğendiremiyor.

Meclis koridorlarında, İki A.P. li-nin arasında geçen konuşmayı (İsim vermeksizin) aynen yazıyorum.

Birinci AP li:

«Birader, dedi, şaşıyorum İsmet Paşa'ya... Bu ne cevallyet, bu ne didinmek... Habire toplantılara başkanlık ediyor, merdivenleri fırt dı-ye inip çıkıyor, gece yarılara ka-dar dinlenmeden çalışıyor... Yetmiş-sekizinde bu ne enerji?»

İkinci AP li cevap verdi:

«İhtiras kardeşim ihtiras... İktidar ihtirası!»

Neye binsin?

İnönü, 0002 plâkalı muhteşem «Cadillac» ı bir yana bırakıp, eski model, minicik bir otomobile bindi ya... Ü-tüüfff!... Milletvekilleri birbirlerine girdiler.

Kimi, «gösteriş efendim gösteriş» derken kimi de «Paşa, muhalefette çok olgunlaşmış» diye düşündü. Hararetili minakaşalar oldu, hâlâ da oluyor...

Bu arada, AP nin sempatik işçi milletvekili Nuri Beşer, Başbakanın bu hareketini, dudak bükerek karşılayan arkadaşlarına dert yanıyordu:

«Eskiden beyaz trene binerdi, pa-ta patlı otomobile binerdi, «bu ne israf» diye ter, ter tepinirdik. Şimdi kendine küçüctük bir otomobil buldu, bindi, gene de beğenmiyoruz... Eee, insaf edelim arkadaşlar, neye binsin?.. Merkebe de binemez ya!...»

Daha neler göreceğiz!

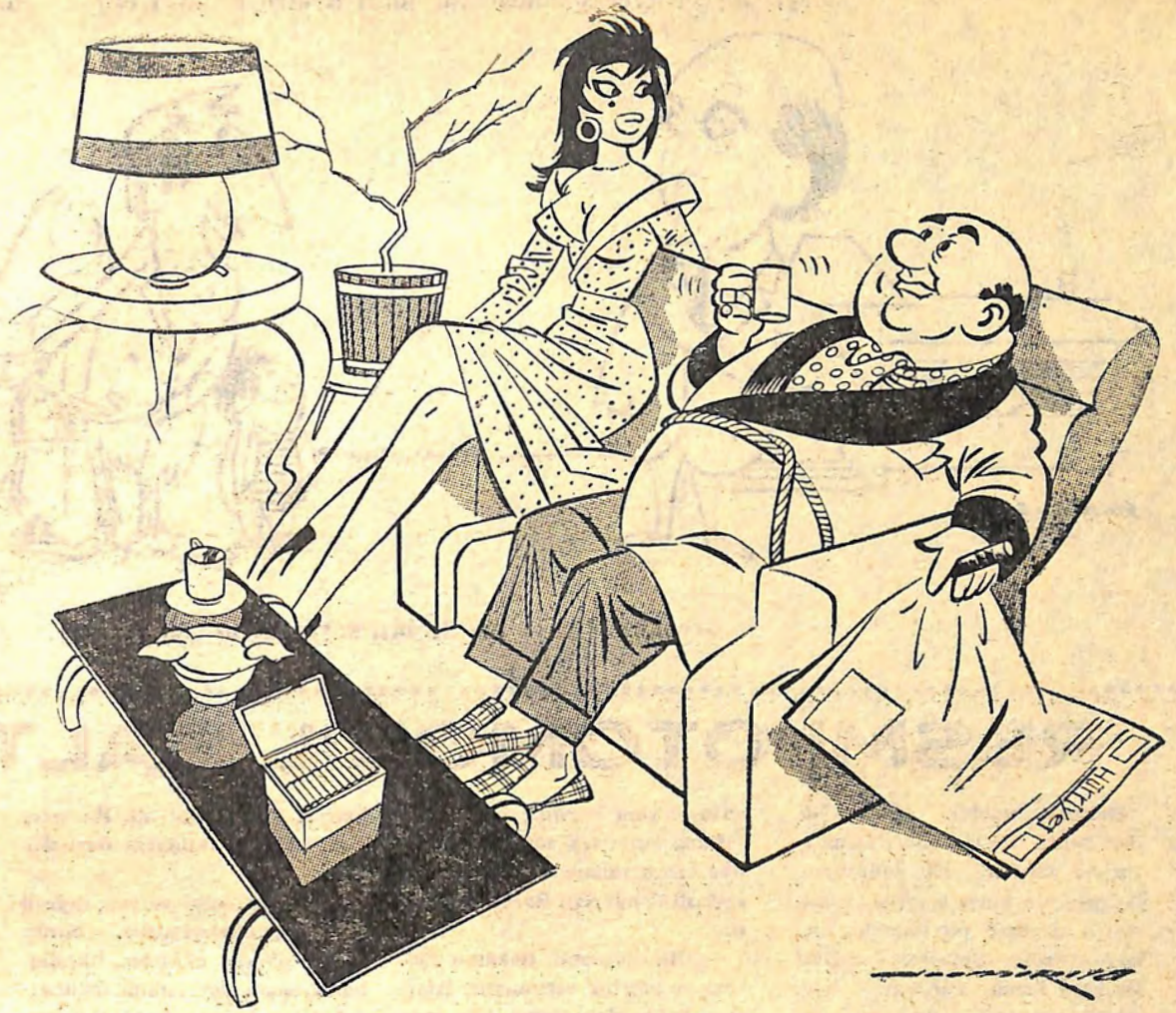
Bu son seçimler, Millet Meclisine genç genç, yeni yeni simalar getirdi. Bir kısmı, ne garip, en bilinecek şey-leri bile bilmemezlikten geliyorlar.

Bazı bazı, kravatsız dolaşanlar var. Oturum aralarında toplantı salonunda sigara içenler var... Var, var, var!...

Belki zamanla düzeliir, diyeceksi-niz ya, benim onda da ümidim yok... Neden ni? İşte size bir misal:

Yılların politikacısı Alimet Bli-gin (CKMP), yerinden kalktı... Ar-ka sıralara doğru yürüdü... Çeketini çıkarttı... Kazağını çıkarttı... Ellini, gömleğinin yakasından içeri soktu, kaşındı... Hatır, hatır, hatır!... (Bu olay tam «basın» balkonunun önün-de olduğundan sesini bile duyduk) Sonra tekrar kazağını giydi, çeketi-ni giydi ve yerine gitti!...

İmam böyle yaparsa?...

— Yazık, üzüldüm: İzmir hayvanat bahçesindeki geyik ölmüş...
— Allah sana ömür versin kocacığım!

Kabak çekirdeği!

grup gördüm. Ellerinde kabak çe-kirdeği... Herkesin ortasında yiyip yiyip, kabuklarını yerlere tükürüyor-lardı. Hiç de hoş bir manzara de-ğil-di.»

Arkadaşa hak verdik. Doğru, doğ-ru diye kafamızı salladık. «Onlar böyle yaparsa elâlem neler yapmaz» dedik. Buna benzer daha bir stiri

lâflar ettik... Bir ara, içimizden bi-risi, oturduğu köşeden bizi, kulak kesilmiş dinleyen adama kuşku-lu kuşku-lu baktı. Sonra sesinin en na-zik tonu ile:

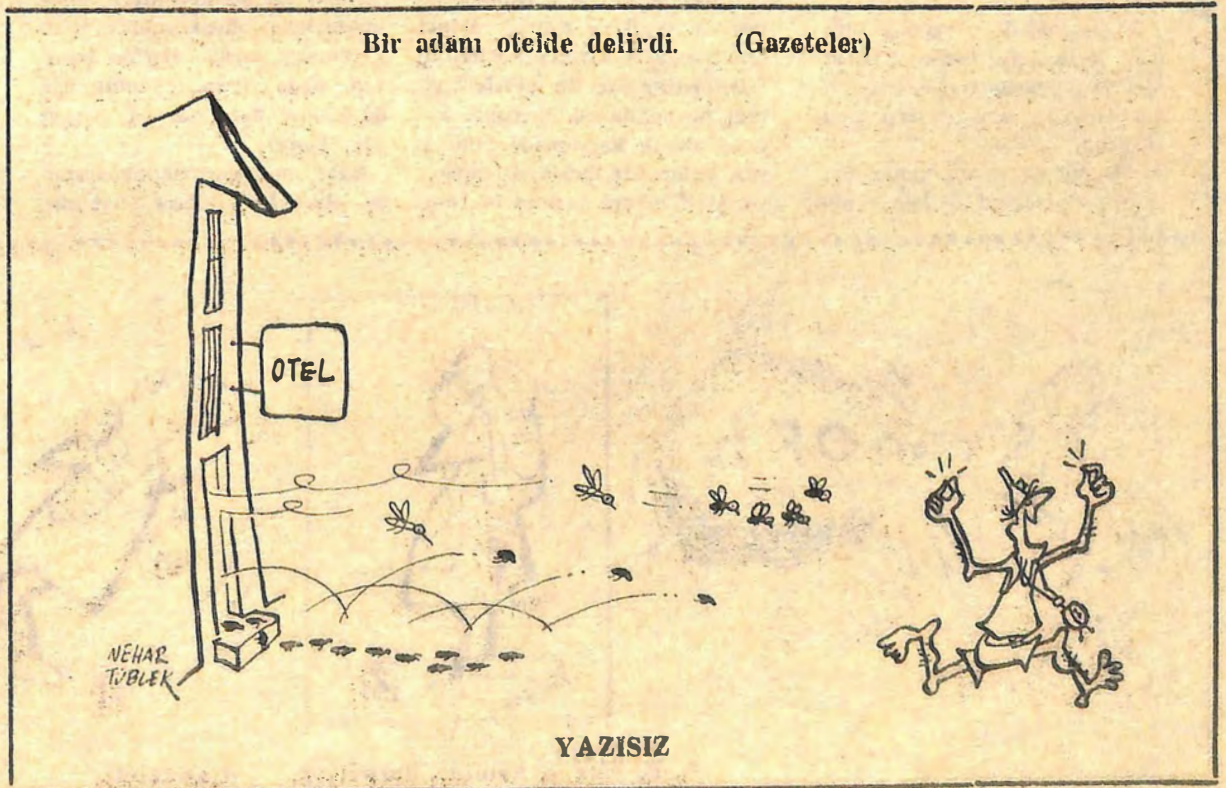
«Sizi bir yerden tanıyacağım bey-efendi, dedi; acaba zât-ı âliniz ne işle meşgulsünüz?»

Adam, süklüm püklüm cevap ver-di:

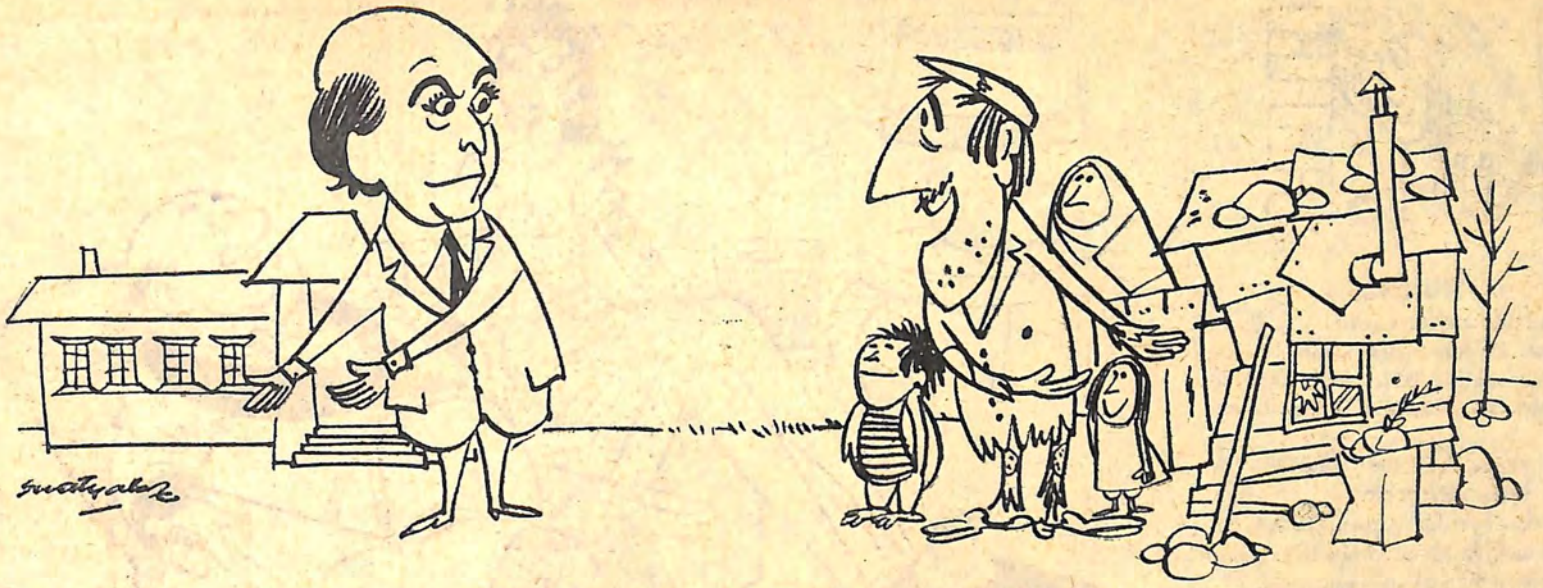
«Ben mi efendim?... Çekirdek ye-rim!»

G. T.

Bir adamı otelde delirdi. (Gazeteler)

YAZISIZ

Gecekondulu — Siz de bizi seyre gelin Cüneyt bey!

RESMİ OTOMOBİL SALTANATI!

Resmî otomobil, bizde 1946 dan sonra mesele oldu: Demok-rasiyle yaşattır... Hiç unutmam, iki partinin karşı karşıya yer aldığı o Mecliste, bir İstanbul mebusu vardı: Şoförler Cemiyeti Başkanı Senihi Yü iten... İşte, resmî otomobil saltanatını ilk kürsüye getiren, ilk mesele yapan odur!

Kürstideki halini şimdi bile hiç eksiksiz görtür gibiyim: Koltuğunda koskoca bir dosya ile gelmiş, kâğıtlar, rakamlar, istatistikler ve boy boy, çeşit çeşit, âdeta suçüstü fotoğraflarla ver yansın etmişti.

Bunların içinde ne yoktu ki?.. Devrin hanımefendilerini gezdirenlerden tutunuz da mahdum beyler, kerime hanımları mektebe götürüne, ahçıbaşısı, önünde beyaz önlük, elinde bir demet pırasa, zerzevatçıdan getirenine kadar...

O zamanki D.P. azınlığı müthişti, korkunçtu. Bir avuç insan, Meclisi dolduran C.H.P. çoğunluğuna meydan okuyor, esip savuruyordu.

«Makam arabaları, yalnız makama mahsustur!..» İşte o gün-

lerin sloganı buydu...

Buna karşı tek savunmayı, galiba bizim sallapâti politikacımız sevinli Cemil Sait Barlas yapmıştı:

— «Bu otomobil, Bakanın şahsına ve emrine verilmiştir, istersem bakkaldan limon bile alırdım!» diye bize birkaç sayılık karikatür konusu vermişti.

Kim derdi ki o kırk altı mu-

halefet milletvekili idi. Bu sefer tam tersine: İktidarın Başbakanı!

Artık çok ciddi ve çok değerli günlük gazetelerimizde, bütün tuzlu, biberli nükteler, fıkralar, hattâ başyazılar bunun üstüne!

Bakıyorsunuz, eski bir D.P. sözcüsü, şeytanı çatlatarak bir kahkaha atmış:

«Şeflik idaresinin son Cumhur-

Kendi adına olmasa bile gelecekler adına... Şöyle kasıla kasıla kurulacak bir Cadillac'ı bile olmayan Bakanlıktan ayrılmak toy politikacılara can tenden ayrılcasına güç gelmez.

Ama kim ne derse desin, niyet ne olursa olsun, siyaset meydanında büyük manevraların eşsiz başkomutanı İsmet Paşa'ya biz yine de bu küçük oyunları yakıştıramayız.

Sayın İnönü'müz Başbakanlığın Cadillac'ına binmemiş de küçük bir kaplumbağa araba istemiş. Neden mi?.. Fazilet nutku hazır: «Memleketin bu dar günlerinde falan, filân!..»

Bunu, meselâ saltanat arabasına hiç sıftah etmemiş bir Ekrem Alican, bir Osman Bölükbaşı söylese tutar... Ama değil İsmet İnönü, benim dargın sevgiliim Fahrettin Kerim bile söylese tutmaz... Daha doğrusu tutar, tutar ama okuyanları, dinleyenleri bir kahkaha nöbeti tutar!..

Onun için, Başbakan da, Bakanlar da, garajlarında hangi araba varsa ona binmeli...

Hayır, hayır, göze de batmaz, hazine de batmaz! Y. Z. O.

Akbaba'nın Teşekkürü

Kırk yaşına basan Akbaba, yurdun dört köşesinden sayısız telgraf, mektup, telefon ve demet demet, sepet sepet çiçek aldı.

Dostlarımızın, okuyucularımızın cömert gönüllerinden taşan bu sevgi, geçen çalışma yıllarımızın en büyük nimeti, gelecek çalışma yıllarımızın da yenilmez kuvvetidir. Sağ olunuz.

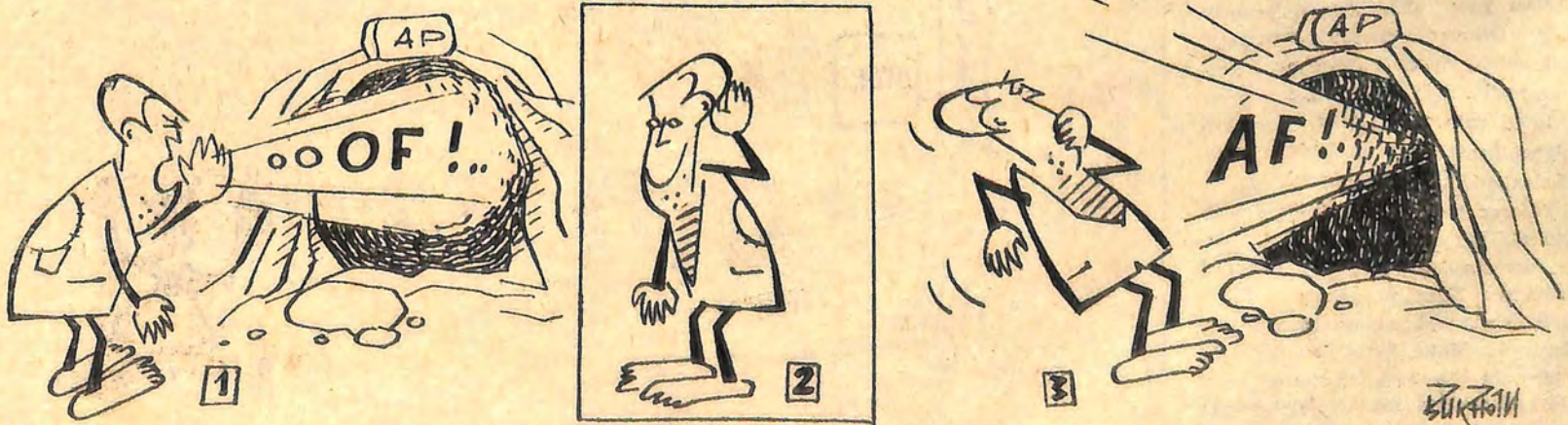
halefeti birkaç yıl içinde ihtilas Azrailine ruhunu teslim edecek ve ortada çürümüş bir at leşi kalacak!

Şimdi sene 1961... Aradan on beş yıl geçtikten sonra, İkinci Cumhuriyetin birinci koalisyon hükümetine yine bu meseleyi, çiçeği burnunda bir tartışma konusu olarak karşımızda buluyoruz. Yalnız bir farkla: O zaman, meseleyi ortaya getiren bir mu-

başkanı...» diye başlayan bir cümle, karada beyaz trene, denizde Savarona'ya binip keyif çatıyor!

Haklı mı bu kalemler?.. Polemikte haklı olmak yoktur, haklı görünmek vardır. Derine inmeyen, sığda yitiren çoğunluk için de bundan daha haklıya benzer söz olamaz!

Eğer mutlaka haklılık aranırsa, elbet İsmet Paşa haklıdır.

A. P. liler af kanunu hazırlıyor. (Gazeteler)

AFFET BİZİ
AYLÂÇIK

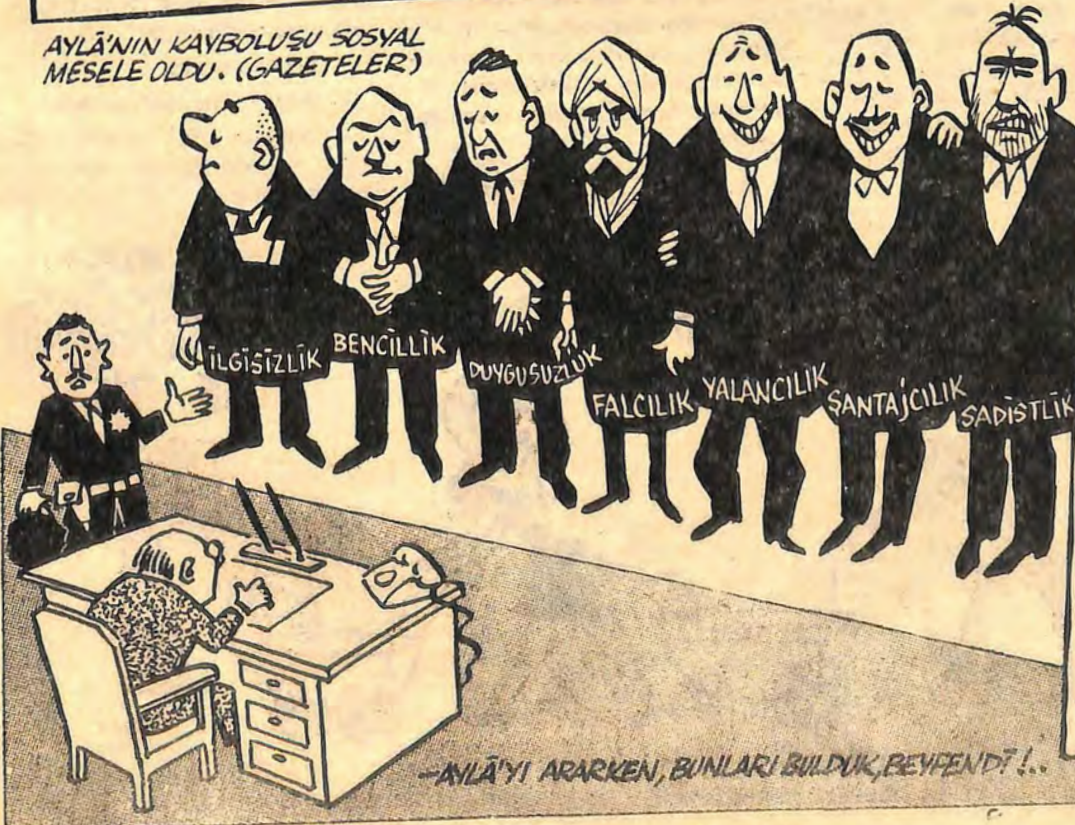
KAVIP AYLÂ TŞİ MECLİSE
İNTİKAL ETTİ. (GAZETELER)

BÜLENT
EREN

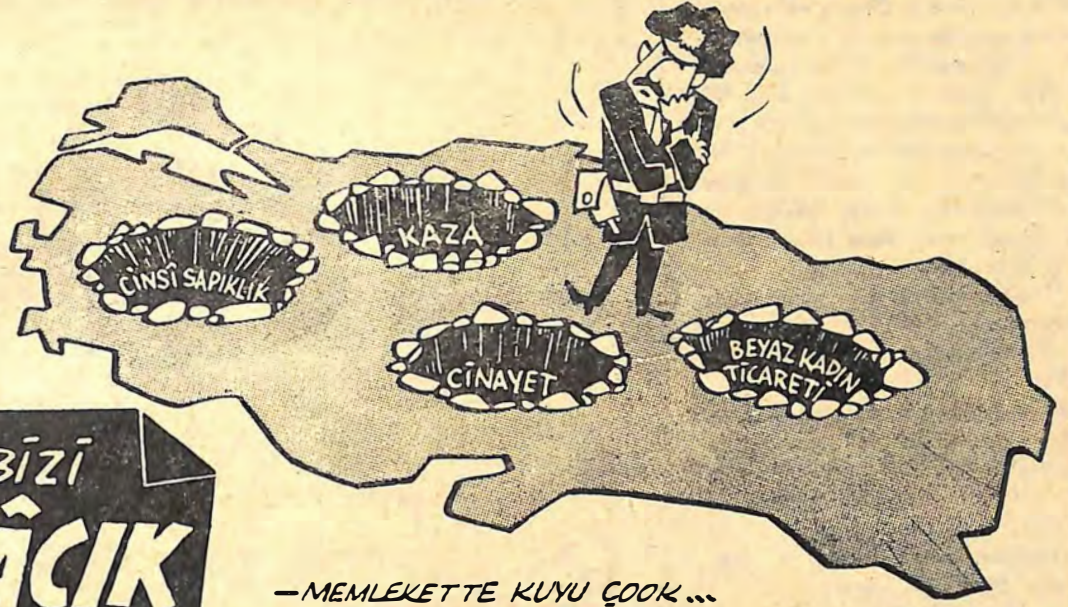
"SEN KİM GELESİN MECLİSE HİÇ YER Mİ BULUNMAZ?"

AYLÂ'NIN KAYBOLUŞU SOSYAL
MESELE OLDU. (GAZETELER)

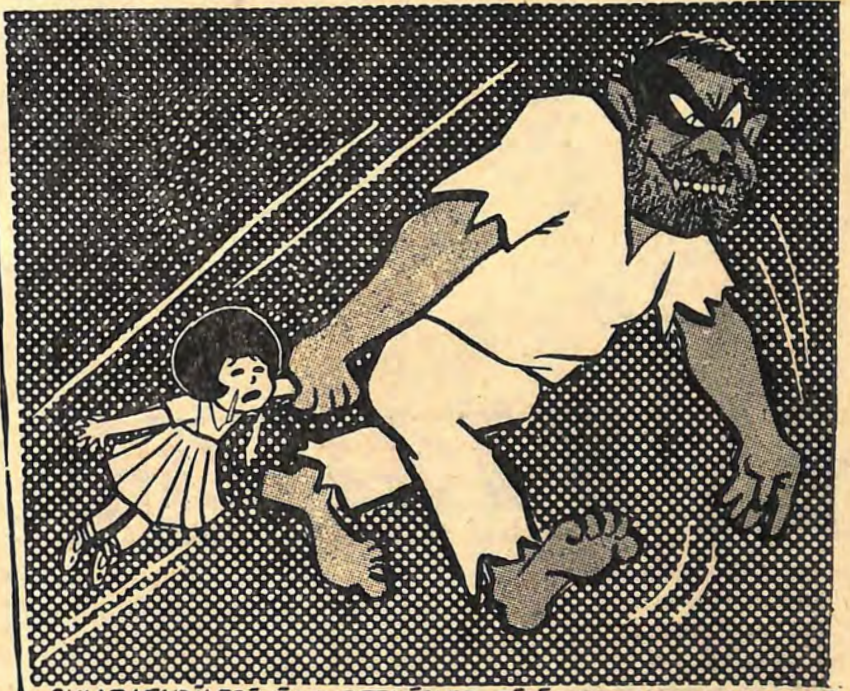
-AYLÂ'YI ARARKEN, BUNLARI BULDUK, BEYFENDİ!..

POLİS AYLÂ'YI KUYULARDA ARADI. (GAZETELER)

-MEMLEKETTE KUYU ÇOOK...
NE BİLEYİM, HANGİSİNDE?..

AYLÂ'YI KİMİN KAÇIRDIĞI TESBİT EDİLEMİYOR. (GAZETELER)

-ONLAR KENDİLERİNİ KAYBETMİŞLER, BİZİ NERDE BULACAKLAR?

AYLÂ'NIN BABASI FAL-
CILARA BAŞVURUYOR.
(GAZETELER)

-ALLAHASKINA SÖYLE, KIZIMI ARA-
YAN POLİS GÖRÜYOR MUSUN?..

KADIN, «Olmaz,» dedi, «katiyyen olmaz!» Yatağın baş ucunda duruyordu. Baştan sona beyaz giyinmişti. Beyaz kepi, beyaz elbisesi, beyaz çorapları, beyaz pabuçları vardı. Altın sarısı saçları, tatlı dalgacıklarla omuzunu okşuyordu. Pek az makyaj yapmıştı. Dudakları, bir erkeğin aklını bir anda darmadağın edebilecek tazelikteydi. Gözleri, deniz kadar mavi, deniz kadar yumuşak, deniz kadar çekici idiler.

Yatağın içindeki sıkı adam âdeti yalvardı:

«Ne olur,» dedi, «sadece bir defacık!...»

Kadın, başını öteye çevirdi. İnce, uzun narin parmakları arasında tuttuğu sigaradan derin bir nefes çekti. Adamın gözleri gri durnana takıldı.

«Eskiden böyle değildin... Ne oldu sana... Bırdenbire değiştin?»

Berikî, orakî olmadı.

«Hayır, hayır, muhakkak kızdım bana... Ondan böyle yapıyorsun...»

Kadın, adamın sözünü kesti:

«Yoo, kızmadım... Niçin kızacak mıyım?»

«O hal le... Sadece bir defacık di-

BİR DEFACIK

yorum... Niçin peki demiyorsun?»

Kadın sinirlendi:

«Ne olur, fazla ısrar etme,» dedi, «olmaz dedim ya?»

Bir süre sustular. Kadın, pencereye yığıldı. Sigarasından bir nefes daha aldı. Kepenkleri kaldırdı. Bahar güneşi, tüm neşesi ile odaya doldu. Yataktaki içini çekti:

«Ne tatlı olacaktı,» dedi, «ne tatlı... Bütün gün odama gelmeni bekledim!»

«İşte geldim ya...»

«Geldin aına ne fayda?»

Kadın, mânalı mânalı güldü, «Doktor senin ne istediğini bir bilse, kim bilir ne kızardı,» dedi.

«Allah doktorun belâsını versin!»

«Hayır, öyle dememelisin. Hepsi senin iyiliğin için çalışıyorlar. O olmasaydı, belki şimdiye kadar, çoktan öbür dünyayı boylamıştın. Doktorların yasak ettiği şeyleri yapmaktan çekinmek gerekir. Nihayet, zevklerinden bir parça fedakârlık etmelisin...»

Adam başını iki yana çevirdi:

«Bırak şimdi bunları, dedi, biliyorum, dediklerin hep doğru. Ama biraz da bana acı... Hem çok istemiyorum ki (işaret parmağını havaya kaldırdı) sadece bir defacık diyorum. Bir defacık!»

C. H. P. liler partilerine dinamizm vermek istiyorlar. (Gazeteler)

YAZISIZ

Kadın, yatağa yürüdü, ucuna oturdu, bacak bacak üstüne attı:

«Sen beni hiç düşünmüyorsun» dedi. «Ya gören olursa? Meselâ doktor pat diye kapıdan içeri giriverirse?» Adamın soluk yüzüne renk geldi:

«Gelmez,» dedi, «vallahî gelmez... O da şimdi, öbürleri gibi, aşağıda yemek yiyordur!»

«Geçen gün de öyle dedin ama, az kalsın yakalanıyorduk!»

«.....»

«Sonra ben senin kötülüğünü iste-

«Yemin ediyorum bu son defa olacak. Bundan sonra ağzımı açarsam Allah belâsını versin... Sadece bir defacık!»

Kadın içini çekti:

«Neden bilmiyorum,» dedi, «senin isteklerine hiç karşı koyamıyorum. Biliyorum bunu yapmamam lâzım. Ama kendime hâkim olamıyorum işte!»

Elindeki sigaraya baktı... Bir nefes daha çekti... Adam güldü... Renksiz dili ile soluk dudaklarını ıslattı, «Sen» dedi, «hemşirelerin en tatlısı, en güzelsin!»

Kadın, öne doğru eğildi. Göğüsleri beyaz krizantemler gibi açıldılar. Beyaz kepinin altından coşan saçları, alnına düştü. Bir avucunu yastığa dayadı. Yataktaki, büyük bir zevkle kadının hareketlerini seyrediyordu. Dudaklarını araladı. Kadın, daha da eğildi. Öbür elinde tuttuğu sigarayı adamın dudakları arasına bıraktı. Adam, aradığını son saniyede bulmuş bir esrarkeş hazı ile, avurtları birbirine yapışmaya kadar, sigaradan derin derin çekti. Odanın içinde, dalga dalga tenbel bulutlar gezmeğe başladılar.

Rıza GÜNEŞ

Şişman yolcu !

Otobüse şişman bir kadın binmişti. Biraz sonra yanına oturduğu adam:

— Affedersiniz bayan, neden beni itiyorsunuz öyle?..

Diye çıkışınca, kadın soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Ben sizi itmiyorum, nefes alıyorum!..

Sıfır numara!

Berber; saçları ensesine kadar uzanan adama sordu:

— Saçlarınızı nasıl keseyim?

— Geçen seneki gibi sıfır numara!..

Mazeret!

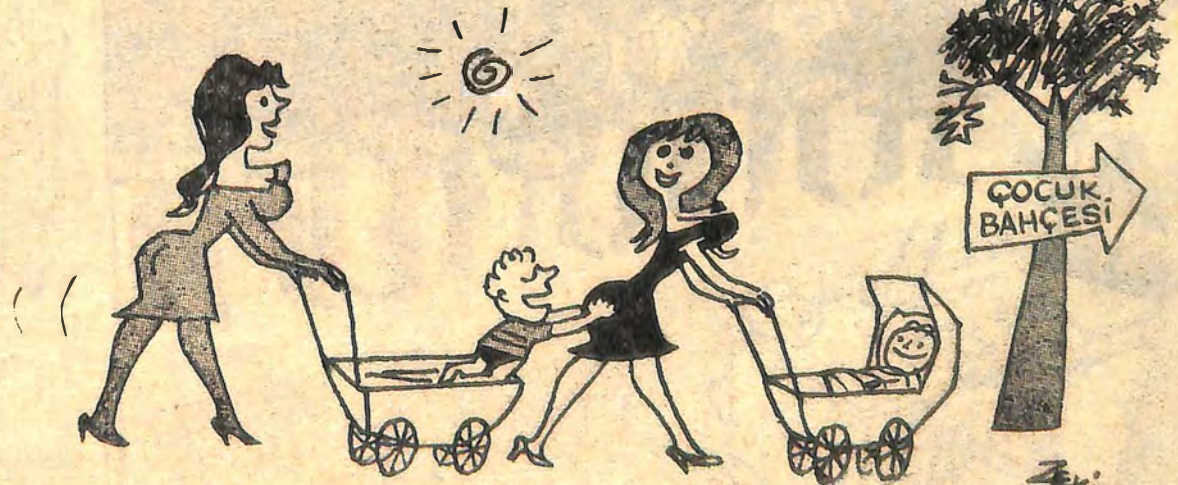
O sabah, yolcu, otelin hizmetkârını çağırır:

— Dün gece ayakkaplarımı odanın kapısı önünde bırakmıştım. Bu sabah baktım aynı yerde duruyor, onları görmedin mi?

— Evet, gördüm..

— Pekî, neden alıp silmedin?

— Kokuları sizi rahatsız ediyor diye, kapının önünde bıraktığınızı zannetmiştim de...

— Babası yardımsevenler derneğinde üyedir kardeş!

**Bir
YILBAŞI
GECE'Sİ**
YAZAN:
PEYAMİ SAFA
Çizen: **BULENT
SEREN**
21

SARMAŞIK KAHKAHAYI PATLATINCA
BEN DE İSTER İSTEMEZ KATILDIM...
DERKEN NEŞEM YERTNE GELİVERDİ.

BİRAZ SONRA SEVİN'İN KAHKAHASI
SALONU CİNLATTI. BAKTIM, ONLAR
DA GÜLSÜYÖRLERDİ. ANLAŞI-
LAN BİZE AVNTI OYUNLA KAR-
ŞILIK VERİLTİYORDU...

FAKAT ZAFERİ BİZ KAZANDIK!
SEVİN BİRDENBİRE SUSMUŞ VE
SOMURTMAĞA BAŞLAMIŞTI. EVET,
FENA HALDE CANININ SIKIL-
DIĞI BELLİ OLUYORDU...

BEN SANA DEMEDİM
Mİ YAVRUM, NASIL YO-
LA GELDİ BAK! AĞZINI
BİCAK AÇMIYOR.

GALİBA HAK-
KIN VAR...

ÇOK GEÇME-
DEN DELİKAN-
LI SEVİN'İ
YALNIZ BİRA-
KARAK, SALON-
DAN ÇIKTI.

BİZİM SARMAŞIK TA KALKTI.

NEREYE?
OĞLANIN PEŞİNE Mİ
DÜŞECEKSİN?

SENİ YALNIZ
BIRAKAYIM DA SEV-
GİLİN GELSİN. BEN
VARKEN GELMEZ BELKİ.

KİMDİ O
BÜCÜR KIZ?

BİR ÇOCUK-
LUK ARKADAŞIM...
OTUR DA ANLA-
TAYIM!

...SENDEN AYRILINCA
GÜVERTEDE RASTLADIM
ONA. YOKSA KENDİMİ DE-
NİZE ATACAKTİM. BİR-
DENBİRE FENA AYRILDIN
BENDEN...

KIZDIM
SANA!

NİÇİN
KIZDIN?

SEBEBİ YOK!
SEBEBİ OLURSA
NE KIYMETİ,
KALIR...

SEN DE OKAZIK HERİF-
LE GÜLSÜYÖRDÜN. NE-
REDEYSE ÖPÜŞECEKTİ-
NİZ. BEN DE KIZDIM
SANA!

O KAZIK HE-
RİF KARŞIYAKADA
GÖMLEKÇİDİR. AM-
CAM ONA DİKTİRİR.

BİZ SEVİN'LE ÇEKİŞİP DURUR-
KEN, BİR ARA, SEVİN'İN GÖM-
LEKÇİ DEDİĞİ GENÇLE SARMA-
ŞIK, KOLKOLA GELMEZ-
LER Mİ?

BAK
HELEEE...

KIRK YILLIK AHBAP GİBİ KONUŞUYOR-
LARDI. HERİFİN ELİNDE SARMAŞI-
ĞIN ÇANTASI VARDI.

DEVAMI
VAR

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 3 —

Çarnaçar, hamam harabesinin önünde durmuştuk.

Karşımıza çekinilecek simalar yoktu. Hepsî, uzak semtlerden gelme, yabancı, bayağı adamlardı: Çarıkçı mahallesinin kazan kulplu rastıklı, püskürme benli hanımlarile haşır neşirdiler.

Arabayı durdurur durdurmaz, çarpık ağızla ilâhi okuyan, âmâ dilenci, Fehim paşanın hafiyesi dedikleri arakıyeli sakallı, nefesi rakı kokan derviş, etrafımızı aldılar.

Ayşe hanım birden:

— «İşte geliyor!» derdemez Tayfur Şani bey mi diye yerimden sıçrayıvermişim.

Meğerse gelen çocuk Ali beymiş.

Ayşe hanım:

— Artık hiç üzülme, haberin âlâsını aldık! diyerek seviniyor.

Maksadı çolak Ali beye Tayfuru sormak.

İstanbulun mesire müdâvimleri içinde, çolak Ali beyi tanımayan, bilmiyen var mıdır? Onun kavruk vücudünü, çürük dişlerini, çolak elini, lime lime kravatını, şahrem şahrem redingotunu görmiyen mevcut mudur?

Seyir yerlerinin civcivli zamanını onun kadar bim bilir?

Ali bey baharda Kâğıthaneden, yazın Fenerbahçeden, sonbaharda Çamlıca havalisinden, kışın (Bonmarşe) ile (Pazaralman) arasından eksik olmaz.

Herkesi, ismile, ailesile, aşna fişnesile tanır. Bastonuna dayana dayana, bacağına sürçe sürçe koşar; kandilli temennalarını ede ede bahşisini alıp lûgat paralamaya başlar: — Şimdi paşa efendimiz geçiyorlardı, min gayri haddin iltifatlarına nail oldum...

— Velinimetim valide hanımefendi ile hiç müşerref olamıyorum. Afivettendirler inşallah...

Ekseriya bir gözünü kırparak, yavaşçakık:

— Beyefendimiz demin kupa arabalarile Taksime doğru gittiler. İstanbul içinde, benim beyimin üstüne güzel yoktur.

Ali bey, hünkâr yaveri ciciburun Vedat beyin arabasının önünde, yerlere eğile eğile temenna savururken Ayşe hanımı görür görmez bize koştu.

Ayşe hanım:

— Bugünlerde Tayfur beyi gördüğün var mı? diye sordu.

Çenesini açmağa dünden hazır, yavaşak yavaşak lâfa başlayacak.

Haberimiz yokken tam karşımıza Raşit paşanın müstehzi oğulları Haşmet beyle Fecri bey gelmemişler mi?

Kanarya kulağıma:

— Ne dersin, dea, faytonu, ta gerilere, kayık iskelesinin önündeki tarlanın nihayetine çektiirelim. Oraya gelsin, rahat rahat sorup sual edelim.

Ayşe hanımın dediği yere gittik; Ali beye sorduk.

Ne zamandır, Tayfur'u o da görmemiş. Biz ismini söyleyip tarif ederken:

— İlâhi hanımcığım, diyor, Alyanak Tayfur beyi bilmez olur muyum? Her zaman lûtfunu gören bir bendesiyim. On, on beş gün var ki ne bu tarafta, ne de Beyoğlu cihetinde müşerref olamadım.

— Kuzum Ali beyciğim, dedik, kendisini görür görmez koş; yanında kimse yoksa, sen yolunu bizden iyi bilirsin amma gene hatırında olsun, yani yapayalnızsa, bir bir söyle; kaç gündür sizi görmedikleri için pek ziyade üzüliyorlar, de...

İki kuruşu verdik, hayırlı bir haber getirdiği anda iki çeyreğin de hazır olduğunu ilâve ettik.

Bu Ali beyi istintak faslını Ayşe hanım nereden çıkarmıştı? Herifin, (20 gündür yüzünü gördüğüm yok!) demesi yeni baştan canımı sıktı, neşem büsbütün kaçtı.

Ayşe hanım, kaç yapayım derken göz çıkardığına nadim olmuştu.

Aklınca tamir etmek için:

— Görmüyor musun, diyordu, herifin gözleri tavuk karalı. Tesadüf ettiyse bile seçememiştir. Onun Allah bir dediğine bile inanmam. Sen hiç üzülme; şimdi arabadan inerim... Yüzüme ne bakıyorsun?... Bu kadar kişi iniyor, deniz kenarlarına, kayaların yanlarına gidiyor. İnsan değil miyim, belki ben de sıkıştım da indim. Ayıplıyanın başına gelsin; Zahit paşa gibi idrarını tutamaz olsun da uşağına ördek taşıtsın!

Ben, Kanaryanın yüzüne bakarken beni iknaa çalışıyor, maksadını anlatıyordu:

— Vallahi sen deli olmuşsun. Lâkırdıyı bitirmeme bırakmıyorsun ki. Arabadan inerim; kimseciklere sezdirmeden utçu Ermeniye, dondurmacı Andon'a, köse Kuklacıya bir âlâ sorarım. Bunların hepsi Tayfur beyi tanır; gördülerse gördük, görmedilerse görmedik derler.

Ayşe hanım köşöks döndü.

Tayfur'u hiçbiri görmemiş. O aksi kuklacı ile az kaldı kavgâ edecekmiş. (Beni ne zannediyorsun? Senin aradıklarından değilim, alnımın teriyle para kazanıyorum!) diye bir parlamış ki...

Meraktan çatlıyacaktım.

Herkes dağılmağa başladı. Ezanlar olmuştu.

Tayfur Bey, belki Çiftelhavuzlara uğrar, bir boy da oraya gidelim diyorum, nemrut, (son vapurdan Bağlarbaşı'na müşterim var, beni bekler!) diye dayatıyor.

Kanarya da diyor ki:

— Meşhur meseldir. Köprüyü geçinceye kadar ayağı dayı derler. Barı delinin yüzüne gülelim, belki de kandırırız.

Kanarya: «İbrahim ağacığım!» diye yalvararak, ben: «Kuzum biraderciğim» diye rica ederek, güç belâ ikna ettik; Çiftelhavuzlara geldik...

Tayfur orada da yok!

Hırsımdan çıldıracağım, divane olacağım.

Herifin yüzüne güldük ya, hemen şımarasın mı?

O kadar halkın içinde, kalabalığın ortasında, sen, yılışa yılışa, bıyığını bura bura, önümüze gel, fesi kaşının üstüne yık:

— Şu âlâ kaçaktan birer sigara sarar mısınız? diye tabakayı uzat.

Yüreğime iniyor. Etraftakilerin gözü bizde, hep seyrediyorlar.

Duymamazlığa gelip başımızı çeviriyoruz, o gene musallat:

— Nazı bırakın yahu, birer sigara tellendirin! diye ısrarda.

Artık duracak ne mecalimiz kalmıştı, ne takatımız.

— Geç kaldık, eve dönelim! dedik.

Bağdat Caddesine çıktık.

İbrahim, arabayı karşı tarafa doğru sürüyor. Güya, kestirme olduğu için Kuyubaşından götürecekmış...

Vakit geç, hava kararmış. Allahın kuş uçmayan, kervan geçmiyen yolları.

Ayşe hanım, beni büsbütün korkutuyordu:

— Azılı herif, nabzına göre şerbet vereceğimizi zannetti de yüz buldu. Dağ başında adama ne yapmaz? Kâğıthanede, Beyoğullu zengin bir madamın başına gelenleri kim duymadı?... Kadın, âhü gibi güzelmiş. Tenha bir gün, Kâğıthane'den dönerken karşısına zebellâh gibi dört kişi çıkmış, arabacıyı korkutmuşlar, madamı alıp dağlara götürmüşler.

«Aman İbrahim Ağa, canım İbrahim Ağa, Kuyubaşı yolu bozuktur, dingil kırılır, beygirlerin nalı düşer, sokaklarda kalırız, gece yarılari perişan oluruz,» diyoruz; lâkırdı dinletemiyoruz.

Ayşe Hanım iyi akıl etti:

— Peşircibaşının küçük mahdumunun cici annesiyim... Bizi, Züh-tü Paşanın köşkünün köşesinde bekliyecekti. Arka yoldan geldiğimizi görürse, senin de, iki ayağımızı bir pabuca koyduğunu duyarsa karışmam! dedi.

İbrahim, derhal faytonu çevirdi.

Geniş bir nefes aldık. Bu makulere böylesi gerek.

Arabanın içinde belki yüz tane yemin ettim. İşte gene ediyorum: Hem vallahi, hem billâhi, öldürseler, İbrahim keratasının faytonuna bir daha ayağımı atmıyacağım. Sultan Hamit irade etse, binmezsen seni Fizan çöllerine süreceğim dese, razıyım sürsün, yeminimden dönmem...

★

Bugünkü gün, her taraf bana zindan kesilmişti. Eve kendimi dar attım. Koltuğun üstüne nasıl düştüğümü bilmiyorum. Başım zonk zonk ağrıyor, gözlerimin kökü oyulur gibi sancıyor.

Allah selâmet versin, bizim enişte bey hiç halden anlamaz. Ben kafamı kımıldatamıyorum, o, karşıma geçmiş, çene çalmakta:

Arabacı para istiyormuş, bugünkü ile beş sefer Fenerbahçe'ye, iki sefer de Libade'ye götürmüşmüş. On iki mecidiyeyi almadan şuradan şuraya gitmezmiş, rezalet çıkarırmış.

Zaten sinirlerim üstümde; kanım beynime hücum etmiş.

Eniştenin, dudaklarını bükerek, sakalını kaşıyarak, herife hak verir gibi bakışı, beni büsbütün çileden çıkardı.

Artık kâfi, yeter, illallah...

Pencereyi açtım, konu komşuyu unutmuşum. Avazım çıktığı kadar haykırarak İbrahim edepsizini koğdum.

Böyle zamanlarda Agavni'nin üstüne uyar yoktur, hakikaten bana candan merbuttur.

Terliklerini bile ayağıma geçirmeden kapıya koştu.

«Şimdi bir talikaya atlayıp, Üsküdar kumandanı Ali Şamil Paşanın evine gidiyorum!» der demez herif, hayvanlarını öyle bir kamçılıyor ki.

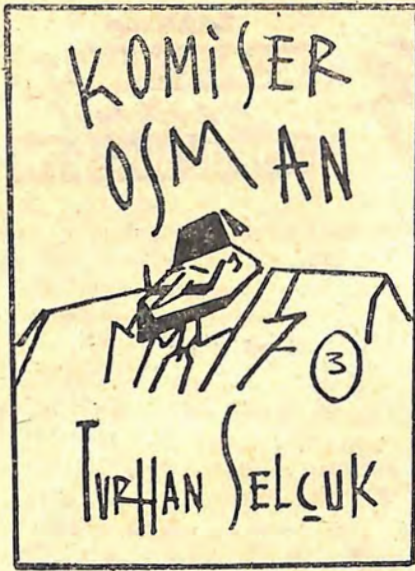
Başımın ağrısı dayanılacak radde de değil. Ağzıma bir lokma sokacak kudretim yok.

Kanarya, Ayşe Hanım, enişte bey, Agavni sofraya indiler.

Havasızlıktan bunalacak gibiydim. Sivrisinekler, vızır vızır uçuşuyor.

Yatak odamın kapısını süirmeledim. Arkamdaki elbiselerin hepsini fırlattım. Lâmbayı söndürdüm.

(Devamı var)

SÖN BİR AYIN ZABITA VAKA-
LARININ DOSYALARINI TET-
KİK EDEN KOMİSER OSMAN,
ZAPTİYE KUMANDANI AB-
DULLAH BEYE, İZNE Çİ-
KACAĞINI AÇIKLAR...

AMAN OSMAN BEY, İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ
BU MÜŞKÜL DEVREDE, BİZLERİ YALNIZ
MI BIRAKMAK İSTERSİNİZ?!

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

— 21 —

David bunları ona söylüyor, sonra Gregg aynı kelimeleri genç adama tekrarlıyordu. Her ikisi de titreyerek birbirlerinin yüzüne bakıyor ve orada bir şeyler arıyorlardı.

Sonradan genç adam hemen bir kenara çekilmedi, kızı da bırakmadı, ona sıkı sıkı sarılarak yüzüne bakmağa başladı. Pikaptaki plâk çoktan bitmişti, iğne cızırdayıp duruyordu. Bu defa Gregg, o bir çocukmuş gibi David'i kollarından tutarak onun saçlarını okşadı. Ölünceye kadar böyle kalmayı istiyordu.

O ara telefon çaldı. Gregg saatine baktı. «Sabahın ikisinde de telefon olur mu?»

David kalktı. Muhabbetle, «Konuşalım mı?» diyerek genç kızın saçlarını karıştırdı ve sonra telefona gitti.

Yalnız kalan Gregg alevlere bakarak kendi kendine gülmüştü. Aşkın ve sıcak odanın tatlı karanlığının verdiği hafif bir sarhoşlukla pikaba doğru gitti. Plâğı tersine çevirerek, sesi de, telefonda konuşan David rahatsız olmasın diye iyice alçalttı. David'in neşeli, erkekçe ve hoş sesini duyuyordu. Sevişirlerken bu sesin ona neler söylediğini hatırladı. O zaman David yalnız, yalnız onunla konuşmuştu. Gregg o zamana kadar hayatından bu kadar memnun olduğunu hiç hatırlamıyordu.

Genç kız mutfak pencerelerinin neden perdesiz olduğunu düşündü. Belki perdesi yoktu, belki de temizleviciye göndermişti perdeleri... Her halde perdeleri yoktu, onun gibi işi başından aşkın bir bekâr böyle şeylerin farkına varmazdı bile. «Ona perde diksem kimbilir ne şaşırır! Yarın kumaş alabilirim...»

Tekrar oturma odasına geçti. Şöminede ateş yavaş yavaş sönüyor, o da konyak içiyordu. David ise hâlâ telefonda konuşmaktaydı. Gregg geçen lâflardan bunun bir iş konuşması olduğunu anlamış ve şaşmamıştı da. Tiyatro âlemine mensup insanlar sabahlara kadar oturmak âdetindeydiler. Saatine baktı. İkiyi yirmi beş geçiyordu... Genç kız burada, karanlıklarda David'i bekliyerek memnun içini çekti.

David telefona, «Peki,» dedi. «Allah rahatlık versin. Telefon ettiğin için teşekkürler... Her şey düzelir artık...» Telefonu kapayarak, Gregg'in oturduğu kanapenin yanına geldi ve ayakta onu süzmeğe başladı. Genç kız başını kaldırarak David'e baktı:

«— Ben galiba seni seviyorum,» dedi.

David şefkatle gülümseyerek eğildi ve genç kızı alnından öptü.

Gregg, «Galiba değil, seni hakikaten seviyorum,» diye mırıldandı.

Genç adam onu tekrar kollarına aldı.

★
6

BARBARA

Fabian'dan saat beşte çıkan Barbara Lemont, bir an dışarıda, kapının önünde durdu. Şubat sonuna doğru bir akşamı. Baharı hatırlatan ılık ve yumuşak bir akşam. Etraftaki mağazaların vitrinleri ışık içindeydi. Barbara ağır yürüterek bunlara baktı, zengin bir hayatın her beğendiğini kendisine hediye edeceğini düşünerek, hayal kuruyordu. Henüz Şubattalardı, fakat o gün Amerikan Kadını'nın Haziran nüshasıyla meşgul olmuştu. Gelinlere ayrılan sayıydı bu. Fotoğraflardaki gelinler de o kadar genç, o kadar tıy gibiydi ki, insan bunların model olduklarını unutup sevdikleri kocalarını merak etmeğe başlıyordu.

Barbara bu sabah ağır ağır, sanki bir şeyi hatırlamak istemiyormuş gibi bin güçle uyanmıştı. Bu

yüzden de kızı Hillary, küçük karolasında bağınmağa başlayınca kadar yorgun başına kadar çekecek, yatmıştı. Daha sonradan unutmak istediği şeyin ne olduğunu aklına gelmişti tabii. Bugün onun evlenme yıldönümüydü. Daha doğrusu boşanmasaydı olacaktı...

Üç sene... Bu onun kadar genç biri için bir rekor sayılırdı. İsteki kızlar üç senedir evli olmak şöyle dursun, henüz nişanlanmamışlardı bile.

Altıncı Caddedeki bir pastacıya giderek annesine ballı çörek aldı. Sonra da âni bir kararla kızı Hillary için hayvan biçimli çörekler seçti. O akşam bu çörekler sayesinde kızına «Tavşan» demeyi öğretecekti...

Barbara, kızının babası ile tanıştığı zaman 26 yaşındaydı, Mac ise yirmi.

Barbara çok güzel değildi. Fakat âşık olunca, «Mac gibi bir harika beni seviyor,» diye düşünmeğe başladı. «Demek ki ben de farketmediğim bir şeyler var...» O, Barbara'nın o zamana kadar gördüğü gençlerin en yakışıklısıydı, genç kız Mac kendinden büyük olduğu için onu bir hayli de akıllı zannediyordu. Genç adam Almanya'daki Amerikan ordusunda askerliğini yaptıktan sonra dönmüştü. Barbara'nın sınıf arkadaşlarına nazaran artık o görmüş

geçirmiş bir erkekti. Üçüncü randevularında Cac ona evlenme teklif etti, bunu ailelerinden gizlemelerine rağmen o gecedan itibaren kendilerini nişanlı addettiler.

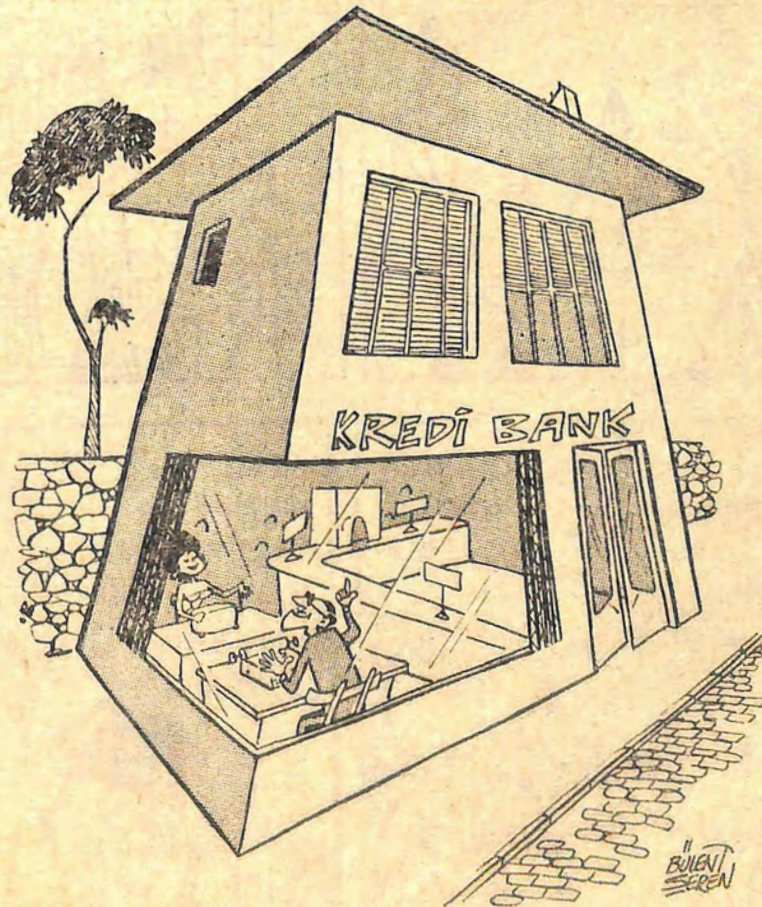
Liseden mezun olur olmaz, Mac'le nişanlandıklarını resmen ilân ettiler, sonra da Şubatta evlenip, New York'dan ayrıldılar. Mac tahsiline Ohio Üniversitesinde devam edecekti. Genç kadın bir odadan ibaret apartmanlarının işini görüyor, bu arada da civardaki bir kızlar kolejine devam ediyordu. Sabahları, daha sonraları da akşamları midesi bulanmağa başlayınca evvelâ bunu henüz iyi bir ahçı olmamasına atfetti. Zira Mac da evliliklerinin ilk üç ayında mide bozukluğundan bir türlü kurtulamamıştı. Sonra Barbara derdinin mide bozukluğu olmadığını anlaşıverdi...

Bir hayli de şişmanlamıştı. Güzel bir kız olmadığı halde, sevimliliği, şirinliği dolayısıyla hoş dur rdu. Ama artık şişman bir örümceğe benzeyen bir kız hoş addedilebilir miydi? Mektebe de gidemez olmuştu. Zira ona göre on sekizinde bir kız sııftaki taze yüzü, ince talebeler gibi olmalıydı. Kendisi gibi biçimsiz bir şey değil...

Derslerine evde çalışmağa başladı. Bu da hoşuna gitmişti, hiç olmazsa o zaman ne vaziyette olduğunu unutuyordu. Derslerine çalışıyor, küçük apartmanı topluyor, yemek pişiriyordu. İşinden başını kaldırdığı zaman akşam olduğunu görüyor, o zaman Mac'ı beklemeğe başlıyordu. Kocasını o kadar çok özliyordu ki.. Dünyada ondan başka kimsesi yoktu sanki.

Her ikisi de kendilerine, aşklarına, evliliklerine neler olduğunu farkında değillerdi. Bunu nasıl öniyeceklerinden de haberleri yoktu. Mac herkesin birbirini serbest bırakması, kimse kimsenin işine karışmaması lâzım geldiğine inanırdı. Belki zaman zaman Barbara'nın melânkolik halinin sebebini araştırmak da aklına geldi, fakat bunu hiçbir zaman yapmadı. Barbara'ya hiçbir şey sormadı. Hafta sonlarında karısını, arkadaşlarının partilerine götürürdü. Fakat bira ve sigara kokusu genç kadını fena ederdi. Üstelik Mac'in arkadaşlarının sevgilileri de incecik kızlardı. Onlara baktıkça Barbara halinden büsbütün utanırdı... Sonradan Barbara partiye gidecek halde olmadığını söylemeğe başladı. Artık Mac gezmeğe tek başına gider olmuştu. Genç kadın ise karnında bir çocuk değil de bir ur taşıdığı zehabına kapılıyordu. Bütün arzusu dokuz ayın bitmesi ve bu urun vücudunu terkederivermesiy-

Banka kredilerinden herkes faydalanacak. (Gazeteler)

— Ah Neclânımcığım, nooolur, sen de bana bir kredi aç artık!

(Devamı var)

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

— Bunu bizim Eflâtun Cem Güney'e sormalı, ben biraz zor çıkacağım galiba işin içinden...

Halis KURTÇA
Millî Eğitim Md.

Borç!

Koca Ragıp Paşanın konağında bir ramazan günü oruçtan söz açılmıştı. Paşa orada bulunan Haşmet'e sordu:

— Haşmet senin bu ramazandan borcun var mı?

Haşmet fütursuz cevap verdi:

— Var efendim.

— Ne kadar?

— Mahalle bakkalına bin kuruş.

Ragıp Paşa biraz da öfkeli:

— Onu sormuyorum, dedi, oruç borcun var mı?

Haşmet güldü:

— Oruç borcunu soracak Al-lahtır. Sizin soracağınız borç bu borçtur!

Buna kafa derler!

Timarhanedeki delilerden birisi artık iyileştiğini iddia ederek doktora çıkmak ister. İlgili memur, adamın haline acıyarak doktora götürmeden önce doktorun sorması muhtemel olan soruların cevaplarını ezberlettikten sonra götürür. Tesadüfen doktor da hep ezberlediği sorulardan sorar. Delinin verdiği cevapları beğenen doktor:

— Aferin hepsini de bildin artık seni taburcu edeceğim, der.

Bu sözleri işiten deli gururlanarak şöyle cevap verir:

— Tabii bilirim, (kalbini gösterecek) buna kafa derler, tıkr tıkr çalışıyor.

Yılmaz MANAV

Fukaralık

Eski zamandaki gezi töresine uyan dervişin biri, kervana katılarak yola çıkmış. Hırpani kılığı, keşküllü, teberi, doksan dokuzluk tesbihi, göğsünü kaplayan sakalı ile, kervandaki bezirgânların hem merhametini, hem hürmetini sağlamış, bey gibi geçinip, arada bindiği sıksa eşeği ile yoluna devam ederken, bir gece eşkiya baskınına uğramışlar. Kırkharamlar, önüne geleni hançerleyip, denkleleri açıp, malları yağma etmişler. Kaçanların da başlarını balta ile parçalayıp öldürmüşler. Bizim derviş ise, sırtını bir ağaca dayanmış, olanı biteni korku ve heyecanla seyretmeğe başlamış. Çok geçmeden eşkiya, meydana kan ve ceset içinde bırakarak çekilip gitmiş. Derviş, kendisini yoklamış, yarası beresi yok. Eşeği yanında. Teberi, keşküllü elinde. O zaman keyifli keyifli gerinmiş ve:

— Ey fukaralık... Kırk yıldır kahrımı çekerim ama, bugün de bir iyiliğini gördüm... demiş ve yoluna devam etmiş.

Tahaoğlu

Büyükmüş...

Terzi, kumaşı ölçtükten sonra müşteriye:

— Bundan size elbise çıkmaz, der. Adam başka bir terziye kumaşı götürür. Bir hafta sonra elbisesini almağa gittiği sırada, aynı kumaştan giyinmiş olan bir çocuk içeriye girer.

Adam:

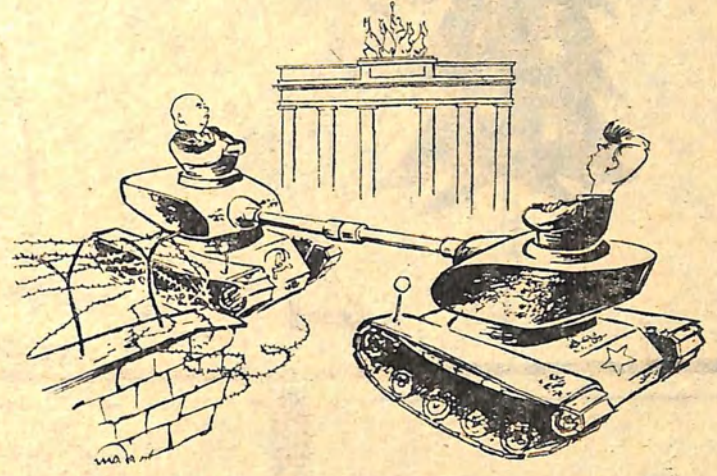
— Ustacığın, sizden önceki terzi bu kumaştan bana elbise çıkıncıyacağını söylemişti, deyince.

Terzi:

— Onun oğlu herhalde benimkinden büyükmüş, cevabını verir.

Cevdet SEVİNÇ

Milletler Gülüyor

Berlin meselesinde, Amerika - Rusya yakınlaşması!

Pasaportlar!

1890 sıralarında idi. Tren konduktörü yolcuların pasaportlarını tetkik ederken sıra bir gazeteciye geldi. Hayli şüphe çekici bir pasaport gösteren gazeteci:

— Ben Frank Smith'im, dedi. Albay Watterson hesabına çalışıyorum!.

Kondüktör:

— Pekâlâ, dedi; albay Watterson bitişlik kompartımanında. Eğer siz tanıdığınızı söylerse pasaportunuzu kabul ederim.

Ömründe albay Watterson'u görmemiş olan gazeteci kondüktörün peşine takıldı ve öbür kompartımana gitti. Fakat hayrettir ki albay Watterson denen adam kondüktöre:

— Evet, dedi; bu bey benim adamımdır.

Sonra gazeteciye dönüp:

— Merhaba Smith, dedi; şöyle gel, otur...

Kondüktör gidince tesekkür etmek için dönen Smith'e albay:

— Bana teşekkür etme azınlım, dedi; albay Watterson'u tanımam; benim pasaportum da ödünç bir pasaporttur, halden anlarım...

Ekonomi

Henüz tanışmışlardı. Genç adam, hoşlandığı kadını birer aperiatif almak için Paris'in bulvar kahvelerinden birine davet etti ve vakit kaybetmeden maksadını anlattı. Fakat kadın evli idi, kocasını çok seviyordu ve genç adama aralarında hiçbir şey olmayacağını kat'i olarak ifade etti. Bunun üzerine adam garsona seslendi:

— Bakar mısınız; demin ısmarladığım iki porto şarabı yerine bir porto ve inadama bir meyva suyu getirin!..

İyisin

Geneviève'nin babası anlatıyordu:

— Ben senin gibi küçük bir çocukken ailem o kadar fakirdi ki çoğu kere yiyecek iyi bir şey bulam zdım aç karnına yatıp uyuduğum olurdu...

Geneviève babasının sözünü kesti:

— O halde şimdi bizimle beraber olduğuna şükretmelisin baba!...

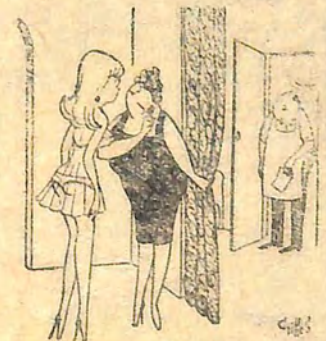
Ne yapsın?

Televizyon programları ile meşhur olan Martin Stone vaktiyle hayata avukat olarak atılmıştı. Bir gün müşterilerinden biri telefon etti:

— Alo Martin! Elektrik sandalyesinde idama mahkûm oldum; yirmi dakika sonra beni alıp götürcekler; avukatım olduğuna göre bana bir akıl ver son saniyede elektrik sandalyesinden nasıl kurtulabilirim?

Martin Stone'un cevabı şu oldu:

— Oturma!

— Kasap hesabı istiyor, sen konuşuver.

Dünya Karikatürleri

NOEL AĞAÇLARI !

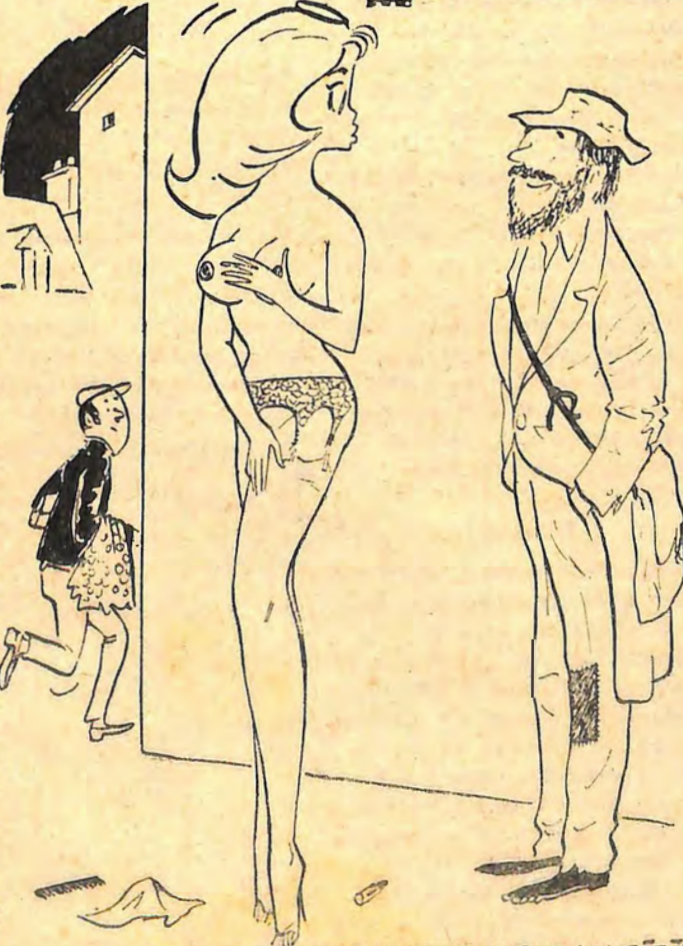
YAZISIZ

-PEKİ, MADEMKİ EVLENMEK İSTEMİ-
YORSUN, BARİ MÂNEVİ KOÇAN OLAYIM!

-TUUU...YENİ HİZMET-
ÇİYLE HA?
-NE YAPAYIM, ESKİSİ
YETMİŞ YAŞINDAYDI!

-HAY ALLAH RAZI OLSUN ŞU SOYGUNCUDAN, SİZİN
STRİP-TİZ NUMARANIZI BANA BEDAVA SEYRETTİRDİ!

AKIL HASTAHANESİNDE

Şeytan

Gençlerin ve Kadınların Mizah Dergisi

Bütün Şeytanlıkları yalnız
ŞEYTAN'da bulacaksınız

Karı - Koca
arasındaki bütün
şeytanlıklar
Şeytan'da!

Futbolcularla
Genç kızlar
arasındaki ve Spor Toto-
daki bütün
şeytanlıklar
Şeytan'da!

Sevgililer
arasındaki
sinema şeytanlıkları, plâj
şeytanlıkları, kapı arası
şeytanlıkları
Şeytan'da!

Şeytan sosyete.. Şeytan balolarda..

Şeytan kulüplerde.. Şeytan tiyatrolarda...

Şeytan sinemalarda.. Şeytan evinizde, kapınızın
analıtar deliğinde!

En güzel şeytanlıkları, En tatlı
şeytanlıkları En acı şeytanlıkları

Şeytan

sahifelerinde bulacak, okuyacak ve Şeytan'ın
çıkacağı günü sabırsızlıkla bekleyeceksiniz.

AK. 109

BİR HAYATIN ROMANI

Yusuf Ziya Ortaç

- Bu kitap bir biyografidir. Fakat bir romandır da.
- Bu kitapta vesikalar sanat güzelliği ve hayal yu-
muşaklığı almıştır.
- Bu kitapta "İsmen İnönü" nün hayatını, doğu-
mundan başlayarak bir roman çerçevesi içinde
okuyacaksınız.
- Bu kitabı beş yılda yazan Yusuf Ziya Ortaç, İs-
met İnönü'nün Topçu Mektebindeki imtihan kâ-
ğıdını bulmuştur.
- Bu kitabın birinci baskısı on beş günde satılıp
bitmiştir.
- Bu kitabın ikinci baskısı da yine o kadar kısa
bir zamanda satılıp bitmiştir.

ÜÇÜNCÜ BASKISI

Bugün çıktı. Fiyatı 5 liradır.

En iyi kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton
kapak ve beş renkli nefis bir kuşe gömlek.

Umum Satış Merkezi :

Akbaba Yayınevi — Divanyolu, Klodfarer cadde-
si, No. 8 - 10 — İstanbul.

Not :

- 1 — Bütün siparişler taahhütlü olarak gönderilir.
- 2 — Siparişler için pul kabul edilmez.

AK. 110

Akkaba

GARSON- ÖNCE NE EMREDERSİNİZ ?
MÜŞTERİ- HESABI GÖRECEK BİRİNİ !

-HAAA, O İSKARPİNLER Mİ ?.. BEN KOYDUM,
BAKALIM GÖRÜNCE NE YAPACAK SIN DİYE ?..

-HOSUMA GİDEN BİRTEK ŞEYİ VARDI,
ONU DA ÇABUCAK TÜKETTİ !

-ŞİMDİ MASALARIMIZIN BAŞINA
GEÇİP ÇALIŞMAYA BAŞLAYALIM !